

Debija Makombera

Sākt **šajā** brīdī

Debija Makombera

Sākt šajā brīdī

http://www.litres.ru/pages/biblio_book/?art=19415934

Sākt šajā brīdī: SIA "J.L.V."; Rīgā; 2015

ISBN 978-9934-11-713-8

Аннотация

Notikumu centrā ir juriste un darbaholiķe Libija Morgana, kura pēkšņi zaudē darbu un ir spiesta sākt dzīvi no jauna – sākt tieši šajā brīdī! Mek-lējot izeju no negaidītās situācijas, Libija gan neatrod to, ko bija meklē-jusi. Tā vietā viņa iemācās baudīt dzīvi visā dabiskumā, sāk mīlēt sevi un atrod kādu, ar ko dalīties savā jauniegūtajā laimē un sen lolotā mīlestībā. Protams, pa ceļam uz savu laimi Libija pamanās izglābt un sasildīt ne vienu vien mazo sirsnīņu... Viena no šīm sirdīm, iespējams, piederēs arī Jums!

Es pati zinu, ko nozīmē ilgāku laiku būt bez darba. Gadā, kad mums ar vīru piedzima meita, viņš, būdams celtniecības elektriķis, palika bez darba gandrīz deviņus mēnešus. Vīrs šo laiku izmantoja lietderīgi, apmeklējot kursus koledžā, kamēr es rūpējos par mūsu vecāko meitu un atradu simtiem veidu, kā ilgāk iztikt ar bezdarbnieka pabalstu. Vairumam no mums bijis kādā brīdī jātiek galā ar līdzīgām dzīves situācijām, un, lai gan tas nekad nav jautri, tās daudz ko iemāca. Ceru, ka Jums patiks iepazīt Libiju un to, kā viņa ierauga pasauli, skatoties uz to atvērtām acīm un atklājot draudzības un mīlestības

jēgu. Tagad iekārtojieties ērtāk, pāršķiriet lapas un baudiet stāstu.
Sāciet šajā brīdī!

Sirsnībā,

Debija Makombera

Содержание

1. nodaļa	6
Pēc četriem mēnešiem	21
3. nodaļa	37
4. nodaļa	50
5. nodaļa	66
6. nodaļa	75
7. nodaļa	81
8. nodaļa	93
9. nodaļa	104
Конец ознакомительного фрагмента.	113

Debija Makombera

Sākt šajā brīdī

*Velūts Terēzai Pārkai, kura atvēra durvis un atklāja
man plašāku skatu.*

1. nodaļa

Tas mirklis bija pienācis. Šaubu nekādu.

Tajā pašā brīdī, kad juristes Libijas Morganas palīdzēja viņai sacīja: – Heršels lūdz tevi ienākt viņa kabinetā, – viņa jau zināja. Visā birojā sačukstējās par atlaišanu un agru pensionēšanos. Baumas tikai apstiprināja viņas iekšējo pārliecību par to, ko Heršels noteikti pavēstīs. Viņa bija gaidījusi šo mirkli sešus ļoti garus gadus.

Libija vienmēr bija prātojusi, kā jutīsies, kad beidzot uzzinās šo jaunumu. Viņa vēlējās paturēt laimīgo gaidu sajūtu tik ilgi, cik vien iespējams. Domājot par to, viņai bija jāatzīst: jau intuitīvi zinājusi, ka notiks kas svarīgs, jo šodien uzvilksusi savu labāko kostīmu ar smalkajām svītriņām un zīmuļsvārkiem, nevis ierastās garās bikses. Un, par laimi, vēl tikai vakar apmeklējusi skaistumkopšanas salonu. Sen jau bija laiks apgriezt matus, bet, redzot, cik labi viņa šodien izskatījās, bija skaidrs, ka jaunā frizūra ir katra Žaka simtdolāru rēķinā iekļautā penija vērtā. Labs griezums darīja brīnumus. Tumši brūnie mati galvvidū bija izšķirti celiņā, bet to gali glīti ieliekti uz iekšu, ierāmējot zoda līniju. Žaks bieži mēdza pieminēt, cik ļoti viņai paveicies ar biezajiem matiem. Viņa gan nemaz nejutās tik īpaši, kad frizieris uzstāja, ka vajadzētu koriģēt uzacu līniju. Bet Žakam bijusi taisnība: viņa izskatījās labi. Kopta. Profesionāla. Viņa sev apsolīja vairs neieturēt tik garas pauzes starp friziera

apmeklējumiem. Libija neuzskatīja sevi par izcilu skaistuli. Viņa bija pārāk reāli domājoša un prātīga, pārāk labi zināja sava izskata trūkumus. Labākajā gadījumā viņu varētu saukt par glītu, vismaz Džo, viņas bijušais vīrs, tā bieži teica. Viņa zināja, ka, visticamāk, ir pavisam parasta sieviete. Vidējs augums, vidējs svars, brūni mati, brūnas acis, vaibsti ne ar ko īpašu neizceļas, bet iekšēji viņa bija īsts dzinējspēks. Apņēmīga, čakla, mērķtiecīga. Perfekti atbilstoša firmas partnera godam.

Paņēmusi dzelteno piezīmju mapi, Libija devās uz vadošā partnera iespaidīgo kabinetu. Ārēji izskatīdamās mierīga un savaldīga, viņa tomēr juta, kā sitas sirds un reibst galva.

Beidzot. Beidzot viņai tiks atlīdzināts par visām grūtajām izvēlēm un ziedošanos.

Libija ceļā uz partnera statusu bija jau sesto no astoņiem tam paredzētajiem gadiem. Ja cerības piepildīsies, viņa pavisam drīz sasniegs mērķi, kuru bija izvirzījusi brīdī, kad tika pieņemta par asociēto juristi Trasta un īpašumu nodaļā *Burkhart, Smith & Crandall*, prestižā Sietlas juridiskajā firmā. Viņu pieņems par partneri pat agrāk, nekā varēja cerēt.

Lai gan negribējās izskatīties pārmērīgi drošai, nebija šaubu, ka neviens to nebija pelnījis vairāk par viņu. Libija strādājusi smagāk, ilgākas stundas un ar labākiem rezultātiem nekā jebkurš cits firmas jurists. Tāpat bija pamanīta viņas profesionalitāte, darbojoties ar Martas Rīdas sarežģīto īpašuma plānošanas projektu. Libijai izdevās nodrošināt bezgala daudz apmaksājamu stundu un iepatīkties vecajai sievieteī. Pēdējā mēneša laikā divi

partneri bija iegriezušies viņas kabinetā, lai uzteiktu kolēģes darbu.

Libija gandrīz spēja sajust, kā māte raugās uz viņu no debesīm, smaidoša un lepna. Mollija Džo Morgana nomira ar krūts vēzi, kad Libija bija trīspadsmit gadus veca. Pirms nāves māte bija saņēmusi Libijas roku un novēlējusi čakli strādāt un nekad nebaidīties tiekties pēc saviem mērķiem. Viņa deva Libijai padomu lolot lielus sapņus un brīdināja, ka ceļā uz tiem būs jāizdara grūtas izvēles un daudz kas jāziedo.

Pēdējā vasara, kad māte vēl bija dzīva, noteica Libijas dzīves virzienu. Lai gan māte vairs nevarēja redzēt viņas sasniegumus, Libija ilgojās, kaut māte varētu lepoties ar savu meitu. Šodien būs viena no dienām, kad viņa varēs teikt: “Klau, mamma, tikai paskaties uz mani!”

Jau vidusskolas pirmajos gados Libija bija nolēmusi kļūt par juristi. Viņa bija debašu kluba prezidente un kļuva slavēta ar spēju analizēt problēmu no visām pusēm un prasmīgi argumentēt savu viedokli. Ceļš uz mērķi nebija bijis viegls. Stipendija bija labs atspaidis, tomēr mācības maksāja dārgi. Naudas nekad nepietika. Lai nopelnītu līdzekļus dzīvošanai, koledžas gados viņa bija strādājusi par oficianti un ieguvusi dažus labus draugus. Iestājusies juridiskajā augstskolā, viņa atrada jurista palīdzes darbu Sietlas apkaimē.

Karjeras ceļš bija uz neilgu laiku novirzījies sāņus, kad viņa apprecējās ar Džo Vilsonu. Džo strādāja par pavāru ātrās apkalpošanas restorānā. Viņi iepazinās pusdienu ēstuvē, kur viņa

koledžas laikā strādāja par oficianti. Kad Libija devās projām no Spokeinas, vīrs labprāt sekoja viņai uz Sietlas apgabalu un ātri atrada citu darbu līdzīgā iestādē. Viņš bija jaukākais puisis pasaulē, tomēr laulība jau no sākta gala bija lemta neveiksmei. Džo bija ar mieru neko nemainīt visu atlikušo mūžu, kamēr Libiju godkāre urdīja sasniegt daudz vairāk. Lūzuma punkts pienāca, kad viņš gribēja, lai sieva nedaudz apstātos karjeras kāpienā un viņi varētu izveidot īstu ģimeni. Džo gribēja bērnus, un arī Libija tos vēlējās, bet viņa nevarēja atļauties nonākt firmas “mammīšu” pulkā. Viņa bija lūgusi vīru vēl dažus gadus paciesties. Tas taču patiešām nebūtu pārāk ilgi. Kad viņa būtu nostiprinājusi pozīcijas firmā, vairs nevajadzētu tik daudz strādāt. Bet Džo bija nepacietīgs. Viņš baidījās, ka pēc šiem diviem gadiem viņa gribētu vēl vienu gadu un tad vēl vienu. Nekas no viņas teiktā nespēja Džo pārliecināt par pretējo.

Heršels pacēla acis, kad viņa ienāca kabinetā. Priekšnieks nesmaidīja, bet tas nebija nekas neparasts.

– Apsēdies, Libij, – viņš teica, norādot uz krēslu galda pretējā pusē.

Libija sapņoja, ka kādu dienu arī viņai būs šāds kabinets ar vecās pasaules šarmu, ērtiem ādas krēsliem, pulēta koka grāmatskapjiem un uz atsevišķa paliktņa novietotu globusu. Uz plaukta aiz Heršela galda atradās viņa sievas un bērnu fotogrāfijas. Attēls, kurā viņš bija redzams burājam, vienmēr aizkustināja Libiju. Heršels bija pavērsis seju pret kameru, vējš jauca viņa matus, jahtai slīdot pa Kluso okeānu kristālskaidrā

dienā, kad debesis ir tikpat zilas kā Karību jūras ūdeņi. Burulaiva bija noliekusies tik zemu līdz ūdens virsmai, ka viņa, elpai aizraujoties, baidījās, ka tā varētu apgāzties pavisam.

Fotogrāfija Libiju iedvesmoja, tā pierādīja, ka reiz, kad arī būs kļuvusi par partneri, viņai būs laiks doties atvaļinājumā un baudīt dzīvi ārpus biroja sienām. Bet, lai tā notiktu, viņai jākoncentrējas tikai un vienīgi uz darbu, saistībām ar juridisko firmu un klientiem.

Libija apsēdās Heršela norādītajā krēslā un ieņēma atbrīvotu pozu, sakrustojot kājas. Viņa pazina izpilddirektora manieres. Bet viņa nebija iedomājusies, ka priekšnieka sejā saskatīs tik dziļas raizes. Ak, tomēr iesākt sakāmo aplinkus būtu īsti Heršela stilā.

– Tu esi piesaistījusi manu uzmanību kopš dienas, kad firma nolēma tevi pieņemt darbā, – priekšnieks sacīja, nolikdams pildspalvu uz galda. Viņš uz mirkli apklusā, līdz bija rakstāmo iegrozījis taisni.

– Es zinu un esmu par to pateicīga. – Libija atspieda muguru pret ērto atzveltni. – Šie ir bijuši brīnišķīgi seši gadi. Esmu smagi strādājusi un jūtu, ka sniedzu ieguldījumu firmas attīstībā.

– Tu esi paveikusi lielisku darbu.

Libija atspieda vēlmi atgādināt par visām tām neapmaksātajām stundām, kuras viņa sakrājusi, strādājot ar vairākiem klientiem.

– Tu esi čakla darbiniece un lieliska juriste.

Libija izmantoja iespēju izbaudīt viņa vārdus. Heršels ar

glaimiem nesvaidījās.

– Paldies! – Viņa apsēdās taisnāk, gaidot to, kam tagad jāseko. Vispirms viņš pasmaidīs un tad paziņos, ka ir apspriedis šo jautājumu ar pārējiem partneriem un viņi gribētu...

Viņas nākotnes vīzijas pārtrauca Heršela nākamie vārdi: – Esmu pārliecināts, ka zini, kāds pārbaudījums firmai bijuši pēdējie seši mēneši. – Viņš uztvēra Libijas skatienu, un izpilddirektora acīs, biežajām uzacīm saraucoties, viņa izlasīja nožēlu un bažas. – Ekonomiskās krīzes dēļ esam piedzīvojuši ievērojamu peļņas kritumu.

Libija sajuta vieglu tirpoņu skaustā. Sarunas virziens nebija tāds, kādam tam vajadzēja būt.

– Es neapšaubāmi esmu uzņēmusies savu papildslodzes daļu, – viņai jutās tā, it kā būtu tas jāatgādina. Vairāk nekā jebkurš cits štata jurists, jo īpaši Bens Holmss, viņa nodomāja, bet skaļi to nepateica. Durvis aiz Bena ik dienu aizvērās precīzi pulksten sešos.

Heršels paņēma to pašu pildspalvu, kuru bija tik rūpīgi nolīcis tikai pirms īsa brītiņa, un turēja to abās plaukstās. – Tu esi uzņēmusies ievērojamu slodzi, un tas ir viens no iemesliem, kāpēc šis lēmums bija īpaši grūts.

– Lēmums? – viņa atkārtoja, šausmām pārmācot iepriekš izjusto pacilātību.

– Problēma ir tava nespēja “izsaukt lietu”, – viņš sacīja.

– Tu neesi firmai piesaistījusi nevienu lielu klientu.

Bija gandrīz vai neiespējami tikties ar potenciālajiem

klientiem, ņemot vērā, cik ilgas stundas viņa strādāja. Libija bija ļoti centusies apmeklēt saviesīgus pasākumus, bet viņai nepadevās “vareno valdzināšana” tik labi, kā to pieprata citi. Viņa jutās neveikli, iesaistoties sarunās, un nejuta nekādu vēlēšanos tās iesākt. Bez runām par darbu Libijai trūka tematu, tāpēc viņa bieži jutās nemākulīga un neveikla. Ne vienmēr gan viņa bija likusies tik kautrīga un lēnīga.

– Heršel, – viņa sacīja, ļaujot savām šaubām izskanēt skaļi, – ko tu centies pateikt? Tu taču nesmejies par mani, vai ne? – Teikumu viņa pabeidza ar mazu, neticīgu smieklīņu.

Vecākais partneris lēni izelpoja un tad pamāja. – Nevaru pat izteikt, cik ļoti nožēloju, ka man tas jādara. Tu neesi vienīgā. Kopumā mēs atlaižam piecus. Kā tu vari iedomāties, tas nebija viegls lēmums.

Libijas pirmās raizes bija par savu palīdzi. – Sāru? Ar viņu viss kārtībā. Līgums tiks pagarināts.

Libijas sirds ritms pārslēdzās no aulēkšiem uz dobru dunu. – Mēs tev piedāvājam kārtīgu atlaišanas pabalstu. – Heršels minēja detaļas, bet Libija sēdēja kā sasalusi, apstulbusi, nespēdama noticēt, ka tas patiešām notiek ar viņu. Cilvēki, ar kuriem kopā viņa strādāja, kurus viņa pazina, zaudēja darbu. Viņa pati zaudēja darbu. Kāpēc viņa nebija to nojautusi iepriekš? Viņai nepatika doma, ka bijusi tik tāla no realitātes, ka nebija to paredzējusi.

– Man gribētos tev dot kādu padomu, Libij. Vai drīkstu? Šoks vēl nebija pārgājis, un, tā kā viņas rīkle bija sausa, Libija neatbildēja. Viņa spēja tikai stīvi skatīties uz Heršelu, pilna

pārsteiguma un neticības, satriekta līdz sirds dziļumiem.

– Negribu, lai tu domātu, ka tās ir beigas. Tev šis ir jauns sākums. Viens no iemesliem, kāpēc tu piesaistīji manu interesi, ir tas, ka tu ļoti atgādināsi mani pašu pirms daudziem gadiem. Arī es jutu nepieciešamību sevi pierādīt. Kā galveno mērķi, augstu pāri visam citam, es izvirzīju vēlēšanos kļūt par partneri, tāpat kā esmu redzējis darām tevi. Es pilnībā palaidu garām savu bērnu bērnību. Līdz vidusskolas vecumam viņi man bija kļuvuši sveši. Par laimi, esmu spējis panākt nokavēto. Ar to gribēju teikt, ka ziedoju pārāk daudz, un es redzu, ka tu pieļauj tās pašas kļūdas.

Libija centās koncentrēties, bet nespēja aptvert faktu, ka pēkšņi palikusi bez darba. Viņa vairākas reizes cieši samiedza acis, lai mēģinātu apjēgt notiekošo. Tas nepalīdzēja. Nelabuma sajūta vēderā kļuva arvien jūtamāka.

– Ceru, – Heršels turpināja, – ka tu izmantosi šo laiku, lai atrastu līdzsvaru dzīvē. Sāc ar šo brīdi.

– Es atvainojos? – viņa nesaprata un mirkšķināja acis.

Apstulbums bija sācis mazliet pāriet. Libija spēja domāt vien par to, ka viņa bija ziedojusi savu dzīvi, laulību un visu pārējo šai firmai un nu tā gatavojās izmest viņu pa durvīm.

– Gribu, lai tu priecājies par dzīvi, – Heršels atkārtoja. – Īstu dzīvi ar draugiem un interesēm ārpus biroja. Ārpusē vesela pasaule gaida, lai tu to iepazīsti.

Libija turpināja blenzt uz viņu. Vai tiešām Heršels nesaprata? Viņai bija dzīve, un šī dzīve ritēja tieši te, šajā birojā. Viņa kaislīgi mīlēja savu darbu, un tagad viņai ar varu to atņēma.

– Kurš turpinās sadarbību ar Martu Rīdu? – viņa jautāja. Viss notiekošais noteikti izrādīsies liela kļūda. Marta Rīda bija viena no firmas svarīgākajām klientēm, un viņai patika sadarboties ar Libiju.

– Libij, tu neklausies. Lēmums ir jau pieņemts. Firma ir vairāk nekā dāsna.

– Dāsna, – viņa atkārtoja un piespiesti iesmējās. Pēc tam viņu pārņēma dusmas, un viņa pielēca kājās. Piezīmju bloknots nepamanīts nokrita uz grīdas, kad viņa sažņaudza dūres un piespieda tās pie sāniem. – Šis lēmums nav tevis cienīgs, Heršel. Tu pieļauj kļūdu. Man šķita, tu mani novērtē... – Viņa juta, kā pietvīkst kakls un pēc tam karstums iesitas sejā, tad spēji apklusa. Strīdēties bija bezjēdzīgi; kā priekšnieks bija teicis, lēmums ir pieņemts, bet, Dieva dēļ, viņa gribēja parādīt, ka neuztvers to, mierīgi sēžot. Bakstot ar izstieptu rādītājpirkstu galdā, Libija stingri ieskatījās viņam acīs un noskaldīja: – Ceru, tu zini, ka būšu atradusi citu darbu, vēl pirms diena būs galā.

– Tevis pašas dēļ man gribētos, lai tā nenotiek, bet, ja nu tu vēlies, lai tā būtu.

– Jūs to nožēlosiet, Heršel. Esmu visu atdevusi jums un šai firmai. – Vairs nevēlēdamās turpināt strīdu, viņa apcirtās un strauji atstāja izpilddirektora kabinetu.

Sirdij strauji sitoties, Libija devās uz savu mazo kabinetu. Kad Sāra ieraudzīja Libiju, palīdze piecēlās kājās, plati ieplestajās, brūnajās acīs vīdēja gaidas.

– Nu? – Sāra jautāja.

– Es... Mani atlaida.

Sāras vaibsti sašļuka. – Tu joko?

Ieradās apsardzes darbinieks un nostājās pie durvīm, vērojot, kā viņa sakravā savas lietas. Libija atrāva galda atvilktni un sāka kraut tās saturu uz galda. – Vai izskatās, ka es jokojū?

Sārai bija tikpat apstulbusi sejas izteiksme kā Libijai tikai pirms nedaudzām minūtēm.

– Bet kāpēc?

– Pajautā Heršelam. – Libija saknieba lūpas, cenšoties apvaldīt kūšājošās dusmas.

– Kā... kas būs ar mani? – Sāra noslīga krēslā, it kā kājas ceļos būtu kļuvušas ļenganas.

– Neuztraucies, es jau pajautāju. Tu tiksi pie jauna līguma.

– Nespēju tam noticēt.

– Tu? – Libija nosprauslājās, stūķējot savu atvilktni saturu pleca somā, kuru viņa turēja birojā.

– Ko tu tagad darīsi?

– Darīšu? – Libija atkārtoja, it kā atbilde būtu pašsaprotama. – Kas man te vairs darāms? Atradīšu citu darbu. Strādāšu citā firmā, vēl pirms būšu izgājusi pa durvīm. Tā es teicu Heršelam, un tā es arī domāju. Džefs Goldšteins jau vairākus gadus ilgojas mani pārvilināt. – Tas nebija pārspīlēti teikts. Džefs bija viņu uzrunājis divas vai trīs reizes, kamēr viņa strādāja *Burkhart, Smith & Crandall*, lai pārliecinātos, vai viņa jūtas apmierināta šajā darbā. Viņš bija pirmais cilvēks, kuram Libija gatavojās zvanīt. Domās viņa jau pārskatīja potenciālo

darba devēju sarakstu. Krietns skaits juridisko firmu uzskatītu par veiksmi, ja viņa kļūtu par to darbinieci.

Aizcirtusi pēdējās atvilktnes, Libija pasniedzās pēc portfeļa un nometa uz galda lietas, pie kurām viņa iepriekšējā vakarā bija strādājusi vairākas stundas. Pēc tam viņa pārlika pār plecu somu ar personīgajām mantām.

– Libij, – Sāra ierunājās, iesāņus lūkodamās uz apsardzes darbinieku.

Taču Libija nespēja vien sagaidīt, kad tiks projām. – Nedomāju, ka izturēšu šeit kaut minūti ilgāk.

Heršels bija piedāvājis savus tēvišķīgos padomus, izklausīdamies tik paštaisns un pārāks... tik aizbildniecisks. Labi, viņa tam vēl parādīs. Viņš šo dienu nožēlos; viņš pieļāvis milzīgu kļūdu un drīz vien aptvers, cik ļoti nepareiza bijusi viņa rīcība. Visu dzīvi Libijai nācās pārvarēt izaicinājumus citu pēc cita, atkal un atkal no jauna pierādīt sevi. Šī reize nebūs citāda. Ja viņa vispār bija ko mācījusies no mātes nāves, tā bija spēja darīt visu iespējamo, lai pārvarētu neveiksmes. Viņa izdzīvos. Bija izdzīvojusi agrāk un spēs to arī šoreiz. Viņa zaudēja māti, kad bija pārāk maza, un bija tikusi pāri šķiršanās sāpēm. Viņa pārvarēs arī šo situāciju, tāpat kā bija spējusi pārvarēt visu pārējo.

Piespiesti pasmaidījusi, viņa norija kaklā sakāpušo kamolu un paskatījās uz Sāru. – Dod ziņu, kā tev klājas.

– Noteikti, – palīdzē apsolīja. – Tu man pateiksi, uz kurieni iesi strādāt, vai ne?

– Protams. – Kad tas būs skaidrs, Libija lūgs Sāru viņai

pievienoties. Viņas bija laba komanda. Abas bija nostrādājušas kopā tik ilgi, ka līdzinājās treniņu biedrenēm skrējienā – saglabājot vienu ritmu, intuitīvi uztverot viena otras vajadzības un vēlmes. Pēdējo reizi runājot ar Džefu Goldšteinu, Libija bija uzsvērusi: ja viņa kādreiz izlemtu pāriet darbā uz Džefa firmu, viņam nāktos noalgot arī Sāru. Džefs bija viņu pārliecinājis, ka tā nebūtu problēma.

Nepametusi skatienu atpakaļ, Libija atstāja biroju. Viņa juta pārējo darbinieku stīvos skatienus, bet nolēma tos ignorēt. Stāvēdams sava kabineta durvīs, Bens Holmss sāka kaut ko teikt, bet pēc viena zvērojoša Libijas skatiena acīmredzot pārdomāja. Pareizi darīja. Benam nepatīktu tas, ko viņa būtu gribējusi viņam pateikt.

Vēl nerasnējusi liftu, Libija paņēma mobilo tālruni. Pēc īsas sarunas ar uzziņu dienestu viņu savienoja ar firmu *Goldstein & Goldstein*.

– Es vēlētos runāt ar Džefu Goldšteinu, lūdzu, – viņa sacīja administratorei. – Pasakiet viņam, ka zvana Libija Morgana.

Uz savienojumu nebija jāgaida. – Sveika, Libij, kā tev klājas?

– Pasakaini. – Viņa uzreiz ķērās pie lietas. – Jūs zvanījāt pirms dažiem mēnešiem un jautājāt, vai esmu apmierināta ar pašreizējo darbu, atceraties?

– Protams. Bet tas bija pirms pusotra gada.

– Tik sen? – Laiks bija paskrējis nemanot. – Situācija ir tāda, ka esmu brīva un varu pievienoties *Goldstein & Goldstein*. – Nebija vajadzības dot mājienus par to, ko viņa vēlas. Libija deva

priekšroku tiešai pieejai.

– Patiešām? – Džefa balss nedaudz zaudēja mundro toni. – Kā jau teicu, tas bija vairāk nekā pirms gada. Mūsu darījumi kopš tā laika strauji gājuši uz leju. Tā noticis gandrīz ar visiem. Mēs šobrīd nepieņemam jaunus asociētos juristus.

Šī vēsts lika noplakt Libijas entuziasmam, bet viņa nezaudēja drosmi. – Nekādu problēmu, Džef, – viņa sacīja, turpinot solot enerģiskā gaitā. Tagad viņa jau bija izgājusi no ēkas, straujā un mērķtiecīgā solī pievienojoties gājēju straumei uz Sietlas trotuāriem. Marta debesis bija tumšas un apmākušās – precīzs viņas noskaņojuma spogulis. Bija skaidrs, ka kuru katru brīdi sāks līt.

– Esmu pārliecināts, ka tev nebūs grūti atrast citu darbu, – Džefs turpināja.

– Es arī nedomāju, ka tā būs problēma, – viņa sacīja, apzināti liekot balsij izklausīties pārliecināti. – Es tikai gribēju dot jums pirmo iespēju, jo jau agrāk piedāvājt man darbu.

– Es to novērtēju. Ja kaut kas parādīsies, tu būsi pirmā, ar kuru sazināšos.

– Brīnišķīgi. Paldies, ka veltījāt man laiku, – Libija sacīja.

– Nekādu problēmu. Sazināsimies.

– Noteikti, – viņa sacīja, apraujot vārdus, jo steidzās pabeigt sarunu.

Viņa nožēloja, ka piezvanījusi Džefam dusmu uzplūdā. Viņai būtu vajadzējis šo sarunu rūpīgāk pārdomāt, nevis rīkoties emociju un niknuma iespaidā. Vēl tagad viņa nespēja

nomierināties, svārstoties starp neticību un sašutumu.

Gājiens līdz Libijas dzīvoklim ilga piecpadsmit minūtes. Šī attāluma pieveikšanu viņa uzskatīja par savu dienišķo treniņu. Viņas māja atradās ielā ar dzīvu satiksmi, un apkārtne bija pietiekami droša pastaigām gan agros rītos, gan vēlos vakaros. Viņa cerēja, ka varēs turpināt kājām iet arī uz savu jauno darba vietu. Pārliekot somas siksnu uz otru plecu, Libija centās saglabāt staltu stāju, atverot ieejas durvis. Viņa bija bijusi tik pārliecināta, ka mērķis sasniegts un viņas smagais darbs un ziedošanās beidzot tiks pienācīgi novērtēta. Tieši tāpēc atlaišana bija neticami sāpīga.

Tikai tagad viņa sāka pilnībā aptvert notikušo.

Libija vienmēr bija motivēta gūt panākumus. Viņa teica pateicības runu klases vārdā, beidzot vidusskolu, un bija starp desmit procentiem sekmīgāko studentu gan koledžā, gan juridiskajā augstskolā. Lai tiktu pie grāda, viņa bija smagi strādājusi; viņa smagi strādāja pie itin visa.

Saņēmusi rokas ap vidu, Libija trīs reizes nesoļoja apkārt dzīvojamai istabai ātrumā, kuru apskaustu katrs NASCAR pilots. Debesis bija kļuvušas vēl tumšākas, un logos sitās sīks lietus, atstājot uz stikla mitras, izlocītas tērcītes. Tāds bija marts Klusā okeāna ziemeļrietumu krastā.

Libijai vajadzēja padomāt. Pirmais un vissvarīgākais: atjaunot savu darba biogrāfiju.

Viņa ieslēdza vienai tasītei paredzēto kafijas automātu, pagatavoja dzērienu un aiznesa krūzi uz savu mājas biroju.

Noliekot to uz paliktņa, viņa palūkojās uz mātes fotogrāfiju galda stūrī. Mātes acis lūkojās tieši viņējās.

– Es zinu, mamma. Neuztraucies. Tas ir tikai uz laiku. Viss nav zaudēts.

Tad Libija pamanīja istabas augu blakus mātes fotogrāfijai. Viņa pat nezināja tā nosaukumu, bet vienalga – tas bija nobrūnējis un sačervelējies. Nokaltis, jo tam bija trūcis uzmanības.

Pēc četriem mēnešiem

2. nodaļa

Sažņaugusi dokumentu somu, Libija Morgana devās projām no pēdējās darba intervijas. Sajūta, ka arī šo darbu viņa nedabūs, raisīja nelabumu. Norises ekonomikā iznīcināja viņas izredzes. Darba biogrāfijā tika pienācīgi novērtēta viņas profesionālā kvalifikācija; Heršels bija uzrakstījis spīdošu rekomendācijas vēstuli, bet vienalga vēl nekas nebija panākts.

Četri mēneši!

Atrast citu darbu nevajadzēja būt grūti, tomēr tā bija problēma. Nevienš nepieņēma jaunus darbiniekus. Nebija nekādas intereses. Libijai vairs nevarēja saskaitīt, uz kurām vietām viņa bija nosūtījusi pieteikumu, intervijas, kurās bija piedalījusies. Viņa uzklausa draugu ieteikumus, bet joprojām neko neizdevās atrast. Ak, viņa vairākas reizes nonāca tuvu mērķim, bet līdz šim vienmēr bija izrādījusies otrā... vai trešā labākā kandidāte. Viņas ego bija driskās, un pašapziņa zemāk vairs nevarēja krist. Libija vēl nekad mūžā nebija jutusies tik nomākta. Neziņa, ko iesākt ar brīvo laiku, lēnām beidza viņu nost. Viņai izmisīgi bija nepieciešams darbs.

Ieejot dzīvoklī, viņa nosvieda dokumentu somu uz dīvāna un ieslīga mīkstajā sēdekļī starp spilveniem. Žaketes vidējā poga bija izstiepusi audumu tā, ka draudēja notrūkt. Bez visa cita

viņa bija pieņēmusies svarā. Desmit mārciņas. Desmit neglītas mārciņas. Viņa atpogāja žaketi un nepatīkā nopūtās.

Nekas vairs nederēja. Nekas nebija kārtībā. Ne dzīve. Ne drēbes. Itin nekas.

Iezvanījās tālrunis, iedomājusies, ka varētu zvanīt potenciālais darba devējs, Libija pasniedzās pēc tā.

– Libija Morgana, – viņa sacīja, darot visu iespējamo, lai izklausītos mundra un pozitīvi noskaņota.

– Libij, te Sāra. Kā gāja intervijā?

Viņas pleci noslīga vilšanās pilnā žestā. Kuru viņa mēģina piemulķot? Nevienš viņai nezvanīs par darbu. – Tas pats vecais stāsts: vismaz četrdesmit kandidāti uz katru vakanci.

Pat pirms intervijas beigām Libija zināja, ka nav vēlamākā kandidāte. Mēnešos pēc *Burkhart, Smith & Crandall* atstāšanas viņai bija attīstījusies sestā maņa attiecībā uz savām cerībām. Divas vai trīs reizes viņa bija jutusi, ka ir starp izredzētajiem. Sekoja otrā un pat trešā intervija, bet iznākums vienmēr bija tas pats. Žēl, bet citu reizi. Tuvu, bet ne starp reālajiem kandidātiem.

– Kā iet pa kantori? – Libija vaicāja. Viena no viņas lielākajām cerībām bija tā, ka Heršels un pārējie partneri sapratīs savu kļūdu un lūgs viņu atgriezties. Ja viņi to būtu darījuši pirms četriem mēnešiem, viņa būtu izbaudījusi iespēju pasmieties tiem sejā un novēlēt veiksmīgu lidojumu uz elli. Dažās pēdējās nedēļās viņas attieksme tomēr bija ievērojami mīkstinājusies. Viņa gribēja strādāt. Viņai bija nepieciešams darbs. Viņa vairs nespēja turpināt bezgalīgo cīņu, lai saņemtos katrai jaunai intervijai tikai

tāpēc, lai tiktu satriekta pret savu spēju apšaubīšanas un vilšanās klintīm.

– Es tā cerēju, ka šoreiz tev izdosies, – Sāra turpināja. Uz to bija cerējusi arī Libija.

– Nenokar degunu, – Sāra sacīja.

– Nenokāršu. – It kā tas būtu iespējams. Viņa jutās izmocīta un sakauta, un vēl nebija pat pusdienlaiks.

– Nu man jāskrien.

– Atā. – Palīdzes zvani vairs neatskanēja tik bieži kā pirmajā mēnesī. Patiesībā pēdējā laikā Libija pati biežāk zvanīja Sārai. Jurista palīdzība bija aizņemta un pārslogota, tāpēc viņu sarunas bija īsas. Libija zināja, ka Sārai ir grūti sastrādāties ar Benu Holmsu. Viņa ar prieku sekotu Libijai uz citu juridisko biroju, ja būtu tāda iespēja.

Nepieciešams pārtraukums, Libija izlēma. Viņa bija apciemojusi Spokeinu Ziemassvētkos pirms diviem gadiem. Visu šo laiku ne reizi nebija tikusies ar tēvu un pamāti. Libija labi sapratās ar Šarlīnu, sievieti, ar kuru tēvs bija apprecējies, kad viņa mācījās vidusskolas pēdējā klasē. Abu attiecības bija gana siltas. Šarlīna šķita patīkams cilvēks, bet viņai nebija plānu kļūt par Libijas māti, kas savukārt apmierināja Libiju. Viņa sargāja atmiņas par savu māti un ļoti centās, lai īstenotu potenciālu, kuru māte viņā bija saskatījusi.

Par nelaimi, Libija nekad nebija jutusies tuva tēvam. Viņš bija civilpersona Gaisa spēkos, strādāja par datoranalītiķi un vienmēr bija ieturējis distanci. Mazā ģimene saņēma pirmo emocionālo

triecienu, kad Libijas vecākais brālis Timijs gāja bojā, vizinoties ar divriteni. Viņu sabrauca piedzēries autovadītājs, kurš pēc tam aizbēga no notikuma vietas. Tēvs īpaši smagi pārdzīvoja dēla traģisko nāvi. Lai gan Libija to apzinājās tikai neskaidri, Timija nāve iedragāja viņas vecāku laulību. Un tad mātei atklāja vēzi.

Roberts Morgans pēc dēla nāves šķita noslēdzamies sevī. Piedzērušais šoferis bija atņēmis vairāk nekā viņas brāļa dzīvību: viņš bija iznīcinājis ģimeni. Māte un tēvs vairs nekad nebija tādi paši kā agrāk. Tēvs vairs nekad nesmējās un neķircināja Libiju. Mazotnē viņai bija paticis, ka tēvs viņu paceļ un griež sev apkārt. Viņa neatcerējās, ka tēvs būtu vēl kādu reizi ar viņu rotaļājies pēc Timija zaudējuma.

Palikuši divatā, Roberts un Libija pat sarunājās reti. Dienā, kad meitu uzņēma Nacionālajā goda biedrībā, tēvs nebija aizgājis uz skolu, lai piedalītos atzinības pasniegšanā. Viņš nebija fotografējis Libiju kopā ar puisi, ar kuru viņa devās uz vidusskolas vecākās klases balli, kā to darīja citi vecāki, un dzimšanas dienās un Ziemassvētkos viņš dāvināja naudu. Izskatījās, ka viņam meita vienkārši nerūp. Bet vienalga viņš bija Libijas tuvinieks. Viņas vienīgais tuvinieks.

Mātes Libijai trūka – šobrīd vairāk nekā jebkad agrāk. Viņa ilgojās iekļauties mātes rokās un rast mierinājumu siltajā apskāvienā, kā bija darījusi, kad bērnībā no kaut kā baidījās. Māte vienmēr prata viņu uzmundrināt. Kad pirmajā klasē Libija nesaņēma ielūgumu uz kādu dzimšanas dienas ballīti, māte viņu bija aizvedusi dzert tēju uz smalku restorānu. Abām

bija īpašas cepures un cimdi, un viņas mīlojās ar gurķu sviestmaizēm. Visus šos gadus pēc mātes nāves Libijai bija pietrūcis šo apskāvienu un zīmīšu, kuras māte mēdza rakstīt un ielikt pusdienu kastītē. Pasniegusies pēc tālruņa, Libija kontaktu sarakstā sameklēja tēva numuru Spokeinā. Meklēšana pati par sevi bija bēdīgs fakts. Šarlīna atbildēja pēc trešā signāla.

– Sveika, Libij, – pamāte sacīja, izklausīdamās priecīga, dzirdot viņas balsi. Abas nedaudz papļāpāja, apmainīdamās pieklājības frāzēm, un tad Libija jautāja: – Kādi ir tavi un tēta plāni šai nedēļas nogalei? Es iedomājos, ka varētu aizbraukt jūs apciemot.

Šarlīna vilcinājās. – Vai viss kārtībā?

– Jā, protams. Man tikai nepieciešamas pārmaiņas. – Patiesībā viņai bija vajadzīgs kāds mērķis, kaut kas tāds, kas neļautu sēdēt dzīvoklī un lēnām jukt prātā.

– Tu vēl nestrādā?

– Vēl ne. – Vārdi gandrīz iesprūda rīklē. Viņa jutās īsta neveiksmiece.

– Tevi mazliet jāpalutina, – Šarlīna līdzjūtīgi nomurmināja. – Atbrauc gan, un es pagatavošu kaut ko garastāvokļa uzlabošanai. Man ir jauna recepte makaroniem ar sieru, kuru gribu izmēģināt.

– Es nedrīkstu ēst makaronus ar sieru, – Libija iebrēcās, jau gandrīz histēriski smeļoties. – Man jāēd biežpiens.

– Ai, mīlā, vai tu esi pieņēmusies svarā?

– Tas ir no saldējuma, – Libija sūrojās. Pie vainas bija

vēlas Džeja Leno vakara televīzijas pārraides un ikmēneša populārākais saldējums. Tā kā nebija iemesla laikus iet gulēt, viņa bieži neaizmiga līdz pat vieniem vai diviem naktī. Libija zināja, ka būtu jābeidz naškoties vēlu naktī, bet nevarēja saņemties un piespiest sevi. Mierinājumam bija atlicis tik maz. Pirms atlaišanas Libijai nebija ne jausmas, kāds mierinājums satrauktai sirdij un prātam var būt saldējums.

– Sāc apmeklēt sporta zāli, – Šarlīna ieteica. – Tas palīdzēs. Un te jau nāk tavš tēvs.

– Kā iet, Libij? – Roberts Morgans vaicāja. Viņš nekad nebija bijis sirsnīgs un rotaļīgs tēvs, bet pēc Timija un Mollijas zaudēšanas vispār vairs nezināja, kā izturēties pret Libiju.

– Varbūt es varētu aizbraukt uz Spokeinu jūs apciemot, – Libija sacīja. – Pēdējo reizi mājās esmu bijusi pirms krietna laika.

– Tu gribi teikt, ka tev joprojām nav darba? – Šis jautājums izklausījās kā apsūdzība.

– Es cenšos, tēti, – viņa sacīja, pūloties neizklausīties vainīga. Tā taču nebija, ka viņa nebūtu centusies atrast darbu. Viņa bija, cik spēka, skrējusi no vienas intervijas uz citu, ar priecīgu sejas izteiksmi uzklausot daudzos noraidījumus. Šķita: jo ilgāk viņa ir bez darba, jo grūtāk ieinteresēt potenciālo darba devēju.

– Nu, mēs priecātos, ja tu atbrauktu paciemoties. – Liels uzsvars bija likts uz pēdējo vārdu.

Paciemoties. Ne palikt. Paciemoties.

Libija dziļi izelpoja, norijot vēl vienu pazemības mācības

kumosu. – Paldies, tēti.

Sagaidījusi nedēļas nogali, Libija aizbrauca uz Spokeinu sestdienas rītā un palika tur līdz svētdienas priekšpusdienai. Apciemojums bija īss un jauks. Šarlīna līdzjūtīgi nolūkojās, kad tēvs uzskatīja par nepieciešamu dalīties nelūgtos un nevēlamos padomos.

Neatmet visam ar roku. Pacenties vairāk.

Neesi tik izvēlīga.

Esi gatava sākt no zemākā pakāpiena.

Pierādi sevi.

Viņš klāstīja to visu tā, it kā Libija nebūtu centusies.

Pirmdienas rītā, sekojot pamātes padomam, Libija internetā atrada netālu sporta zāli, iegriezās to apskatīt un iegādājās abonementu gadam. Viņai vajadzēja rūpīgāk sekot izdevumiem, bet, ja viņa turpinās pieņemties svarā tādā ātrumā, būs lētāk maksāt par sporta zāli, nekā iegādāties pilnīgi jaunu garderobi, kas būs vajadzīga, kad viņa kļūs tik resna, ka vairs nederēs neviens no esošajiem apģērba gabaliem.

– Vai man vajadzīgs īpašs sporta tērps jogas un pilašu nodarbībām? – viņa vaicāja lecīgajai meitenei, kas izrādīja sporta kompleksu. Viņu sauca Džina, un viņai bija titula *Mis Universe* cienīgs augums.

– Nekas īpašs. Vienkārši kaut ko vaļīgu un ērtu.

Libija pasmīnēja. – Ja man būtu kaut kas vaļīgs, es nepierakstītos uz sporta nodarbībām.

– Labs joks.

Libija gan nedomāja, ka tas būtu tik smieklīgi.

Nākamajā rītā pulksten astoņos viņa ieradās sporta zālē un ieraudzīja, ka tā ir ļaužu pilna. Visi trenāžieri tika likti lietā, un alai līdzīgo telpu pildīja rotējošo riteņu skaņa. Libija bija uzvilkusi treniņbikses un T-kreklu un jutās neticami neiederīga. Pārējās sievietes gozējās stilīgos, saskaņotos sporta tērpos. Paskatoties apkārt, viņa atzina, ka ir resnākā sieviete visā telpā.

– Jūs varat ņemt manējo, – piedāvāja garš, izskatīgs vīrietis, kad viņa piegāja trenāžieru rindai.

– Paldies. – Viņa pagaidīja, līdz vīrietis beidza trenēties, uzkāpa uz celiņa un noregulēja ātrumu uz mundru tempu, lai nosolotu pusotru jūdzi. Jau pirms soļošanas beigām viņa jutās tā, ka tūlīt būs jāvemj. Libija nebija nojautusi, ka ir tik sliktā formā.

Vēlāk, mēģinot atvilkt elpu, viņa sēdēja ģērbtuvē uz sola, ar elkoņiem atspiedusies pret ceļgaliem. Pulkstenis pie sienas rādīja deviņi. Birojā šobrīd viņa, visticamāk, jau divas stundas būtu čakli nostrādājusi pie sava rakstāmgalda. Tas laiks bija pagājis. Tagad visa diena klājās Libijas priekšā kā pilnīgi balta lapa. Bet viņa vismaz bija sākusi kaut ko darīt, lai tiktu valā no uzēstajām mārčiņām.

Iegājusi dušā un pārgērbusies, viņa atgriezās dzīvoklī un nākamo stundu pavadīja pie datora veltīgos darba meklējumos. Meta mieru, lai ieturētu lenču, noskatījās pusdienas ziņas televīzijā un piecpadsmit minūtes kavējās ziepju operā, kas sekoja ziņām. Aptvērusi, ka saturs sācis viņu interesēt, Libija strauji izslēdza televizoru un atgriezās pie datora. Pagājušajā

nedēļā viņa dažas dienas bija atļāvusies diendusu. Gulēt dienas vidū – tas taču bija briesmīgi. Viņu šausmināja jau doma vien par to, ka varētu skatīties ziepju operas un gulēt diendusu. Kāda sveša persona bija sākusi iemānot viņas ķermenī, un viņai vajadzēja atrast veidu, kā apturēt šo naidīgo pārņemšanu.

Kad viņa nākamajā rītā ieradās sporta zālē, blakus skapīša durvis atvēra kāda pārliecinoša izskata sieviete. Viņa izskatījās pazīstama. Tad Libija pēkšņi atcerējās. Tā bija juriste kādā no pilsētas lielajiem juridiskajiem birojiem. Libija vairākas minūtes centās atminēties sievietes vārdu. Megana... Megija... nē, Medija Tāda un Tāda. Kāpēc, ak, kāpēc gan viņa nebija bijusi vērīgāka? Viens no viņas tēva padomiem tomēr bija vietā. Viņš bija sacījis, ka Libijai vajadzētu vairāk piestrādāt pie pazīšanās tīklu veidošanas.

Problēma bija tā, ka Libija tik ļoti centās iegūt partnera statusu, ka nebija veltījusi daudz pūļu profesionālu draudzību veidošanai. Nebija jau tā, ka viņai vispār nebūtu draugu. Viņa bija papūlējusies uzturēt pazišanos ar dažiem kursa biedriem no koledžas un juridiskās augstskolas. Nelaime bija tā, ka viņa neprata veidot paziņu tīklus. Bet viņa gribēja to iemācīties. Šajā brīdī viņa bija gatava darīt gandrīz jebko, kas varētu palīdzēt atrast darbu.

Labi, šis brīdis bija tikpat labs kā jebkurš cits.

– Sveiki, – Libija sacīja, aizvērdamā savu skapīti. – Jūs esat Medija, vai ne? – Medija pagriežās, lai paskatītos uz viņu, bet sejā nekas neatspoguļojās.

– Es esmu Libija, – viņa smaidot sacīja. – Libija Morgana no *Burkhart, Smith & Crandall*. – Nebija nekādas vajadzības atklāt, ka šobrīd viņa bija bez darba.

– Ā, sveika!

Neizskatījās, ka Medija viņu pazītu.

Libija nezināja, ko vēl lai saka. – Vai jūs bieži nākat uz šejieni? – Ak Dievs, tas izklausījās pēc neveikla mēģinājuma iepazīties. – Es tikko pierakstījos... Šī ir mana pirmā nedēļa, un jāatzīst, iet diezgan grūti. – Viņa norādīja uz saviem pleciem vārgā mēģinājumā pajokot. Īstenībā viņa, visticamāk, izskatījās drīzāk nožēlojama nekā uzjautrināta.

– Es šeit esmu trīs rītus nedēļā, – sacīja Medija un pievērsās draudzenei, kas stāvēja viņai otrā pusē. Abas atstāja ģērbtuvi un iegāja sporta zālē.

Libija samulsusi novērsās. Viņa paņēma roku divēli pa ceļam uz galveno zāli un izvēlējās trenažieri. Kāpņu trenažieris bija brīvs, un viņa nolēma to izmēģināt. Pēc trīsdesmit minūtēm Libijai šķita, ka būs vajadzīga reanimācija. Plaušas svila, un kāju muskuļi protestējot brēca.

Miss Universe dubultniece Džina, kura bija izrādījusi sporta zāli, to pamanīja, un, Libijai turpinot saraustīti elpot, deva vairākus padomus fiziskās formas uzlabošanai, lai gan tie visi izklausījās sāpīgi. Turpmāk viņa turēsies pie soļošanas celiņa. Kad Heršels bija ieteicis sākt dzīvot, Libija bija jutusies aizvainota; viņas dzīve bija vienkārši brīnišķīga, liels tev paldies! Viņai patika darbs, un viņa dzīvoja jaukā dzīvoklī. Vairāk

patiešām viņa neko negribēja, un viņai nekas nebija vajadzīgs – protams, izņemot kļūšanu par partneri.

Nedēļās un mēnešos, kas bija pagājuši kopš tā laika, viņa bija sapratusi, ka Heršelam bijusi taisnība. Ja viņa gribēja būt godīga, vajadzēja atzīt, ka lielākā daļa tā saukto draugu bija vienkārši paziņas. Viņa nepavisam neprata veidot jaunas draudzības. Bez darba viņa jutās kā krastā izmesta zivs.

Atgriezusies mājās, Libija piezvanīja Robinai Hemlinai, viņas tuvākajai draudzenei studiju gados. Juridiskajā augstskolā abas mēdza kopā nodoties mācībām. Robina strādāja par prokurori Sietlas pašvaldībā un bija tikpat mērķtiecīga un centīga kā Libija... vai kā Libija pirms pieciem mēnešiem. Pēc pusotras stundas Robina atzvanīja.

– Kas noticis? – Robina vaicāja savā ierasti nopietnajā tonī.

– Vai varam satikties un paēst kopā lenču?

– Kad? – Robina jautāja, izklausīdamās aizņemta ar ko citu.

– Jebkuru dienu šonedēļ. – Vai nākamnedēļ, vai aiznākamnedēļ, vai nedēļā pēc tam, domāja Libija.

– Ceturtdien varētu. Pusdienlaikā Blossomstrītas Franču kafejnīcā?

– Lieliski. – Libija nezināja, kur atrodas Franču kafejnīca vai Blossomstrīta, bet pietiks ar datorpeles klikšķi, lai restorānu atrastu. – Jauki. Tad uz tikšanos.

Ceturtdienā Libija jau bija aizņēmusi vienu no galdiņiem uz ietves un pasūtījusi abām lenču, kad Robina ar desmit minūšu nokavēšanos ieradās.

– Atvaino, ātrāk nekādi nevarēju.

– Viss kārtībā. – Draudzene izskatījās labi. Varbūt nedaudz liekā svara, bet Libija jau nu nebūs tā, kura metīs akmeni, īpaši kopš pati vairs nevarēja aizpogāt bikses. Robinai mugurā bija nevainojams, jūras zils lietišķais kostīms ar taisniem svārkciem. Mati bija nogriezti īsāk, nekā Libija atcerējās redzējusi iepriekšējās tikšanās reizēs. Patiesībā viņa nemaz nespēja atminēties abu pēdējo tikšanos. Kopš Libijas darba meklējumu sākuma viņas pāris reižu bija runājušas pa tālruni, bet pavisam īsu brīdi. Dažus vārdus. Libija prātoja, vai tikpat strupa viņa pati izklausījās vēl nesenā pagātnē. Droši vien. Viņa vienmēr steidzās, lai pabeigtu ziņojumu vai paspētu uz tikšanos.

– Es jau pasūtināju, – Libija sacīja. Viņa bija zinājusi, ka Robina kavēsies un viņai būs maz laika.

– Ko es ēdīšu? – Robina smeļoties vaicāja.

– Pusi sviestmaizes ar tītara gaļu, šķelto zirņu zupu un ledus tēju.

– Lieliski. – Robina pavilka krēslu un apsēdās iepretī Libijai. Sauljums viņas pasargāja no jūlija saules stariem.

Tiklīdz Robina bija iekārtojusies, oficiante nolika viņām priekšā lenča paplātes, krūkas ar ledus tēju un devās projām, paņēmusi plastmasas pasūtinājuma numuru, kuru Libija bija nolikusi uz galda.

– Kā sokas ar darba meklēšanu? – Robina jautāja, pasniedzamās pēc savas sviestmaizes puses.

Libija vilcinājās, nevēlēdamās atzīt, cik ļoti viņu pārņēmis

izmisums. – Procesā.

– Atradi darbu?

Libija papurināja galvu.

Robinas roka, ceļot pie mutes sviestmaizi, sastinga. – Tu laikam joko.

– Gribētu jau gan, lai tā būtu.

Draudzene pašūpoja galvu. – Es varētu tev noorganizēt interviju pašvaldībā, tur vajag prokurori.

Libija pacēla roku. – Jauki, ka piedāvā, bet, paldies, nevajag. – Viņa bija ievērojusi pārmaiņas Robinā, kopš viņa bija sākusi strādāt pilsētas labā. Ikdienišķā saskarsme ar kriminālajiem elementiem bija padarījusi draudzeni skarbāku un viņas uzskatus pesimistiskākus.

– Atceries, es tev stāstīju, kā Heršels Burkharts man ieteica sākt dzīvot savu dzīvi?

– Pretekļis.

Libija pasmaidīja. Viņa bija vairākkārt svārstījusies starp dusmām un sirsnīgām jūtām pret savu iepriekšējo priekšnieku. Libijai Heršels patika, neraugoties uz galēji netaisno lēmumu. Robina acīmredzot domāja citādi. – Zini, ko? – Libija ierunājās, piespiežot pati sevi atzīt patiesību. – Es sāku saprast, ka Heršelam bijusi taisnība.

– Tev jau ir sava dzīve, Lib.

Libija pašūpoja galvu. – Nē, vairs ne. Man klājas tik draņķīgi, ka vairs pat nezinu, ko ar sevi iesākt. Ā, es pierakstījos sporta zālē. – Vismaz viens pozitīvs jaunums. – Patiesībā kaut kas ātri

jādara ar lieko svaru. – Par laimi, Robina nebija uzskatījusi par pieklājīgu to pieminēt. – Es esmu tik resna.

Robina gandrīz aizrijās ar sviestmaizi. – Tu neesi resna.

– Esmu gan. Skaties! – Viņa pielēca kājās un nodemonstrēja neaizpogāto jostu. – Esmu uzēdusi desmit mārciņas.

Nekas vairs neder.

– Tu neesi resna, – Robina uzstāja. – Ja nu kāds ir zaudējis formu, tā esmu es. Pēdējos sešos gados esmu pieņēmusies par piecpadsmit mārciņām, un neizskatās, ka tās gribētu iet mazumā.

Libija iepleta acis un sāka satraukti vēcināties ar rokām, kožot sviestmaizē. – Nāc uz sporta zāli reizē ar mani. Izsvīdīsim kopā tās liekās mārciņas.

Robina automātiski papurināja galvu. – It kā man būtu laiks tādām lietām.

– Tev jāatrod laiks.

Robina brīdi vilcinājās, tad vēlreiz pašūpoja galvu. – Tu saprastu, ja redzētu manu lietu apjomu.

– Izskatīšanai paredzētās lietas būs vienmēr. Ir laiks parūpēties arī par sevi. Es katru rītu gāju kājām uz darbu un domāju, ka tas mani uztur formā. Nieka pusotra jūdze uz soļošanas celiņa, un bija skaidrs, ka esmu domājusi galīgi nepareizi. Treniņi ir svarīgi gan fiziskajai, gan garīgajai veselībai. Ja tu nerūpēsies par sevi pati, neviens cits no nedarīs. – Libija atkārtoja Džinas mārketinga runas vārdus. Tie bija iedarbojušies uz viņu. Varbūt derēs arī Robinai.

Draudzene saviebās un nolika zupas karoti uz galda, it kā

nopietni pārdomātu šo ideju.

Libija bija dedzīgi aizstāvējusi sporta programmas plusus. Viņai bija vajadzīga treniņu biedrene. *Miss Universe* bija mudinājusi uzaicināt arī draudzeni, tā būšot vieglāk saglabāt motivāciju.

– Ja tu man pirms sešiem mēnešiem teiktu, ka drīzumā es aģitēšu par treniņu programmas sniegtajiem labumiem, es domātu, katevirpaaugstinātatemperatūra, – Libijapiebilda. – Bet sporta zāle nāks par labu mums abām, un es jau esmu zaudējusi trīs mārciņas. – Libija īpaši necerēja, ka Robina piekritīs šim piedāvājumam, bet juta, ka vismaz jāpacenšas viņu pārliecināt. Robina nolika dzēriena glāzi uz galda. – Tu esi zaudējusi svaru? Tik ātri?

Libija pamāja ar galvu. Viņa gan bija nedaudz pārspīlējusi, bet pāris mārciņas noteikti bija nost. Tas nebija pietiekami, lai drēbes derētu labāk, bet katrs mazumiņš bija svarīgs. Viņa gan nepieminēja, ka sajūta, šķiroties no šīm nieka mārciņām bija tāda, it kā būtu nācies tās nošķelt unci pa unci. Viegli tas noteikti nebija.

– Cik bieži tu ej? – Robina vaicāja, lēnām nokožot vēl gabaliņu sviestmaizes.

– Es? Šobrīd katru dienu. – Viņai bija daudz laika, tātad kāpēc ne? Tas patiesi palīdzēja justies labāk, un, lai gan nebija ieguvusi jaunus draugus, viņa katru dienu satika vienus un tos pašus cilvēkus. Viņi cits citam pamāja, darbojoties ar saviem trenāžieriem.

– Katru dienu es nevaru izbrīvēt laiku.

– Es iešu tajās pašās dienās, kad tu, – Libija solīja.

– Man tur būs jābūt jau pusastoņos.

Libijai būs jāmaina ierastais laiks. Bet tā nebija problēma. Viņa joprojām prata noregulēt modinātājpulksteni. – Lieliski. – Viņa nebija gaidījusi, ka pierunāt Robinu būs tik viegli, bet zināja, ka draudzenei tas nāks par labu.

Tad, it kā pēkšņi atcerējusies par ierobežoto laiku, Robina paskatījās pulkstenī. – Pirms dodos atpakaļ uz tiesu, man jāizpilda viens lūgums, – viņa sacīja, atbīdot šķīvi. – Mana mamma tagad dzīvo Floridā, un viņa palūdza man nopirkt viņai dziju.

– Vai te tuvumā ir kāds dzijas veikals? – Libija jautāja, skatīdamās apkārt. Robina pamāja ar galvu, norādot pāri ielai. Tieši pretī Franču kafejnīcai atradās veikals ar nosaukumu “Labā dzija”. Kad Libija bija maza, māte bija viņai iemācījusi adīt. Viņai patika to darīt līdz pat mātes nāvei, bet pēc tam vairs nebija neviena, kas palīdzētu tikt galā ar misēkļiem vai saprast musturus. Kopš tā laika Libija vairs nebija pieskārusies adāmadatām.

– Iešu kopā ar tevi.

3. nodaļa

Dziju veikala skatlogā blakus stieplu manekenam, uz kura bija uzvilktā bezpiedurkņu jaciņa, snauda kaķis. Glīti noformēta norāde vēstīja, ka jaciņa adīta no jauktas kokvilnas dzijas *Morning Glory*. Adījums bija pīņu rakstā. Libija pazina šo rakstu no savas bērnības. Adījumam, pie kura viņa darbojās, kad nomira māte, arī bija pīnes. Libija to džemperī tā arī nekad nepabeidza un nezināja, kas ar to vēlāk noticis. Tēvs vai pamāte noteikti to jau sen izmetusi.

Robinai ieejot veikalā, virs durvīm ieskanējās zvaniņš. Libija juta veikala vilinājumu. Paspērusi pāris soļu, viņa manīja siltu aicinājumu, šķita, ka viņa te ir gaidīta. Viņa joprojām atcerējās pēdējo dzijas veikala apmeklējumu. Toreiz viņa bija kopā ar māti. Vilnas dzija bija izvietota spoži baltos toveros pie sienas. Viss sakārtots pa krāsām, radot fascinējošu mozaīku. Skatīdamās uz sarkanajiem, zaļajiem, dzeltenajiem un zilajiem toņiem, viņa jutās kā hipnotizēta.

Vienā mirklī Libija domās atgriezās agrīnajā tīņa vecumā, kad sēdēja kopā ar māti un centās iemācīties, cik daudz vien iespējams. Viņas māte bija slima, taču drosmīga. Savas dzīves pēdējās nedēļās māte bija pavadījusi ikvienu brīvo minūti kopā ar Libiju, līdz spēki viņu pilnībā atstāja.

Libija neticēja, ka māte neizveseļosies, bet Mollija zināja patiesību. Viņa bija darījusi visu iespējamo, lai dzīves gudrību

nodotu vienīgajai meitai. Libija vērīgi klausījās, pūloties iegaumēt pēc iespējas vairāk, pat pierakstot dažas lietas, lai vēlāk neaizmirstu. Mātes pēdējie padomi bija kļuvuši par Libijas mantru.

Uzmanies atbildību par savu dzīvi.

Nebaidies īstenot savus sapņus.

Strādā centīgi un neklausies nevienā, kurš saka, ka tu kaut ko nevari, jo tu vari un tu izdarīsi.

Libiju pārņēma dziļa zaudējuma sajūta. Garās, bez darba pavadītās nedēļas bija nodarījušas postu viņas pašapziņai, iedragājušas pamatus tam, kas veidoja ticību sev. Viņa vēlējās, kaut varētu just mātes roku iedrošinošo apskāvienu, kas uzmundrinātu un dotu spēku virzīties uz priekšu, nevis zaudēt dūšu.

Libija pavērās sev apkārt. Visur veikalā bija mākslinieciski izvietoti adījumu paraugi. Telpas dziļumā atradās garš galds, domājams, nodarbībām. Pie tā sēdēja divas meitenes, gadus trīspadsmit vai četrpadsmit vecas, un izskatījās dziļi iegrimušas sarunā. Šķita, ka viena palīdz otrai.

Robina, kurai nebija laika kavēties, devās tieši pie letes. Sieviete, kas viņu apkalpoja, sasveicinādamās nosauca Robinu vārdā un vaicāja, kā klājas Rutai, viņas mātei. Abas brīdi pļāpāja, kamēr Robina samaksāja par mātei domāto dziju. Iepirkšanās aizņēma mazāk nekā trīs minūtes, un tad Robina pagriezās, lai dotos projām.

– Pierakstīšos sporta zālē pa ceļam no darba un vakarā tev

piezvanīšu, – Robina sacīja Libijai, gatavodamās atvērt durvis.

Viņa ieskatījās pulkstenī, saviebās un projām bija.

Libija palika uz vietas kā piekalta.

– Vai varu jums palīdzēt? – vaicāja sieviete aiz letes.

Libija saprata, ka izskatās visai dīvaini.

– Ai, atvainojiet. Negribēju te stāvēt kā flamingo diķa vidū.

Vienkārši nebiju iegriezusies dzijas veikalā jau gadiem ilgi – kopš bērnības.

– Lūdzu, apskatiet visu, ko vien vēlaties.

– Paldies, tā arī darīšu, – Libija sacīja, jūtoties mazliet mulķīgi un neveikli. Viņa nesteidzīgi devās pie vitrīnas un paņēma rokā dzijas kamolu ugunsdzēsēju mašīnas sarkanajā tonī. Izlasījusi etiķeti, viņa ar pārsteigumu atklāja, ka dzija izgatavota no kukurūzas zīda.

– Tas mūsu veikalā ir jaunums, – pārdevēja pastāstīja. – Starp citu, mani sauc Lidija Geca.

– Libija, – viņa sacīja. – Libija Morgana. – Viņa nolika kamolu atpakaļ vitrīnā.

– Mums ir arī dzija, kas izgatavota no sojas. Vēl kāds dzijas veids ir taisīts no piena.

– Vai kāds vēl lieto arī vilnu? – Libija brīnījās, redzot alternatīvo materiālu bagātību. Varbūt īsta vilna vairs nav modē. Lidija pasmaidīja. – Jā, protams. Lielākā daļa dzijas šajā veikalā ir vilna. Tomēr ir daudz dažādu sajaukumu. Adīšanas pasaule pēdējos gados ir ļoti mainījusies. Jūs būtu pārsteigta.

– Jau tāda esmu.

Lidija neviļus iegrozīja vietā kādu toveri, piekārtojot kamolus.
– Ja jums vajadzīga palīdzība, tikai sakiet.

Libija pamāja un devās dziļāk veikalā, kur sēdēja abas pusaudzes.

– Sveiki, – sacīja viena no meitenēm. – Es esmu Keisija, un tā ir mana mamma. Viņai pieder šis veikals.

– Sveika, Keisij, – Libija uzsmaidīja meitenei. Viņa redzēja, ka Keisija nevis ada, bet tamborē.

Keisija pamanīja Libijas interesi. – Man labāk padodas darbošanās ar tamboradatu nekā ar adāmadatām. Šī ir mana draudzene Ava, es viņai mācu tamborēt.

Ava uz mirkli pacēla galvu, bet neskatījās acīs. – Ko jūs tagad tamborējat? – Libija meitenēm vaicāja.

Keisija izturējās draudzīgi, bet Ava izskatījās kautrīga un norūpējusies. – Mēs gatavojam cepurītes priekšlaikus dzimušiem mazuliem. Mamma un pārējās adītājas un tamborētājas darina cepurītes mazuliem Sietlas Sabiedriskajā slimnīcā. Tā atrodas šajā pašā ielā uz centra pusi.

Libija to labi zināja. – Izskatās, ka jums lieliski sanāk.

– Man ne, – Ava ar nokārtu galvu ieteicās. – Mana izskatās kā īsts krāms.

Libija precīzi zināja, kā meitene jūtas. Viņas pašas pirmie mēģinājumi arī bija diezgan briesmīgi. – Es iemācījos adīt, kad biju tavā vecumā, un mani pirmie darbiņi izskatījās briesmīgi. Zini, ko teica mana māte? Viņa sacīja, ka man vispirms jāuzada visi neglītie darbi, pirms es iemācīšos padarīt tos skaistus. –

Libija bija vairākas reizes gribējusi mest visu pie malas un neturpināt darbu pie šalles, bet mātes vienkāršie vārdi palīdzēja neatmest pūliņus. Un viņai bija taisnība. Pabeigusi trešo vai ceturto darbu, Libija pamanīja, ka valdziņi un adījums ļoti atšķiras. Kad viņa bija beigusi pirmo, valdziņi bija tik cieši savilkti, ka viņa ar pūlēm varēja pavilkt dziļu, lai kustinātu adatas. Pamazām viņa iemācījās atslābināties. Līdz tam brīdim viņa bija uzadījusi šalli, trauku lupatiņu, vēl vienu šalli un sākusi darbu pie vestes. Veste bija izdevusies tīri labi, un viņa to valkāja ar lepnumu.

– Mana māte pagājušajā gadā nomira, – Ava nočukstēja. Viņa pacēla acis, kuras pauda dziļas skumjas.

Libijai kaklā iespiedās kamols. Viņa vēlējās pastāstīt meitenei, ka arī zaudējusi māti tādā vecumā, bet viņa reti par to runāja. Tomēr vārdi izlauzās paši. – Man ļoti žēl; zinu, kā ir zaudēt māti, – viņa nočukstēja. – Mana mamma arī nomira, kad biju aptuveni tavā vecumā.

– Mēs ar Avu turamies kopā, – otra meitene pārtrauca neveiklo klusumu. – Citādi viņai nākas būt kopā ar vecāko brāli, un viņš reizēm ir īsts...

– Keisij, – Lidiya uzsauca meitai. – Vai parādīsi Libijai cepurīšu koku?

– Labi, tas atrodas tur. – Keisija nolika savu darbiņu uz galda un aizveda Libiju uz veikala tālāko galu. Kaut kas līdzīgs augstam drēbju pakaramajam ar daudziem īsiem, resniem āķiem bija gandrīz pilnībā noklāts ar neiedomājami sīciņām adītām un

tamborētām cepurītēm.

– Tās visas ir domātas priekšlaikus dzimušajiem mazuliem, – pusaudze paskaidroja.

Libija nokabināja vienu no cepurītēm un apskatīja to.

– Vai jūs gribētu kādu noadīt? – Keisija jautāja.

Jautājums Libiju pārsteidza nesagatavotu. – Es... es nezinu. Pagājis ilgs laiks, kopš es kaut ko adīju.

– Atsvaidzināt zināšanas neprasīs ilgu laiku.

Libiju uzjautrināja meitenes entuziasms.

– Jums vajadzētu pamēģināt, – Keisija sacīja un atgriezās pie draudzenes.

– Varbūt patiešām.

Libija atgriezās veikala priekšējā daļā, kur īpašniece bija aizņemta ar citas pircējas apkalpošanu. Viņa piegāja pie skatloga un maigi noglāstīja kaķi, tas iemurrājās un žāvādamies izstiepa priekšķepas. Vēlreiz uzmetusi acis veikalam, Libija izgāja ārā. Laiks bija silts un kļuva vēl siltāks.

Tad, iedomājusies, ka Robina varētu atnest ar roku idejai pierakstīties sporta klubā, viņa paķēra tālruni un uzrakstīja draudzenei īsziņu. Tikai tai vajadzēja izklausīties smalki. Plati smaidot, Libija uzdrukāja RESNA un nospieda podziņu “nosūtīt”.

Nepagāja ne minūte, kad Robija atbildēja: RESNA. RESNA. RESNA.

Libija iesmējās un ātri uzrakstīja: VĒL RESNĀKA.

Pēc dažām sekundēm Robina atbildēja ar VISRESNĀKĀ.

Beidzot pacēlusi galvu, viņa pamanīja ziedu veikalu tieši blakus dzijas bodei. To sauca “Sūzenas dārzs”. Uz ietves bija izvietoti trauki ar svaigi griežtiem ziediem. Pēkšņa impulsa vadīta, Libija nopirka baltu un dzeltenu margrietiņu pušķi un iesmējās tā vienīgā iemesla dēļ, ka muļķīgā sarakste ar Robinu bija krietni uzlabojusi garastāvokli. Viņa aiznesa margrietiņas mājās un apmulsusi secināja, ka tur nav nevienas vāzes.

Apgrīzusi kātus, viņa ielika ziedus divās augstās ūdens glāzēs. Vienu novietoja uz galda blakus istabas augam, kuru mēģināja atgriezt pie dzīvības, un otru – virtuves galda vidū. Viņa jutās pārsteigta, cik ļoti šī pēcpusdiena bija uzlabojusi garastāvokli.

Līdz nesenam laikam dzīvoklis šķita kas mazliet vairāk par vēl vienu biroju ārpus īstā biroja. Dīvānu derētu atdzīvināt ar dažiem spilveniem, un lielākā daļa sienu bija kailas. Cik sterila gan izskatījās viņas māja! Noteikti nenāktu par ļaunu to mazliet atsvaidzināt. Viņa varētu iegādāties vienu vai divas gleznas. Iesākumam. Idejas varētu smelties, pārlapojot žurnālus.

Libija apstājās dzīvojamās istabas vidū, un pulss sāka sisties ātrāk. Šī bija pirmā reize, kad viņa atgriezās mājās un nekavējoties nemetās pārbaudīt atstātos ziņojumus. Ieraugot sarkanās gaismiņas mirkšķināšanos, sirds sāka sist spēcīgi un ātri. Tas varēja būt uzaicinājums uz darba interviju.

Nospiedusi atskaņošanas pogu, viņa atklāja, ka zvanījusi Robina. – Labi, jau labi. Saņēmu tavu īsziņu. Būšu tur pirmdien piecpadsmit minūtes pāri sešiem. Tā kā tu mani pierunāji, ceru, ka tu arī būsi. Un, – viņa piebilda, – es esmu resnāka par tevi,

un punkts.

Libija pasmaidīja. Labi, tagad viņai būs draudzene, ar kuru kopā trenēties.

Tonakt Libija gulēja labāk nekā visu pēdējo nedēļu laikā. Iemeslu viņa īsti nezināja, ja nu vienīgi palīdzēja lenčs ar Robinu un dzijas veikala apciemojums.

Dzijas veikals... Kaut kas tajā viņu patiešām bija ietekmējis. Libija saprata, kas tieši tas bija. Veikalā viņa bija jutusies tuvāk mātei. Tikko tur iegājusi, viņa juta mierinājumu. Nejaukās balsis galvā, kuras viņa centās apklusināt, pārvērtās neskaidros čukstos.

Piektdienas rītā pēc gājiena uz sporta zāli viņa kā parasti sērfoja internetā, meklējot informāciju par darba iespējām. Pēc tam viņa piezvanīja Sārai, lai uzzinātu jaunumus. Firma bija atlaidusi vēl piecus darbiniekus, un Sārai bija palaimējies, ka viņai vēl joprojām bija darbs. Kad Libija gribēja zināt par pārējiem, viņa uzzināja, ka divus bijušos kolēģus pieņēmušas darbā citas firmas. Pašapziņa uzreiz pārvērtās par dziļu un tumšu šaubu bezdibeni.

Godīgi sakot, viņa patiešām nesaprata, kāpēc citi ir dabūjuši darbu, bet viņa ne. Nevienš nestrādāja cītīgāk un ilgākas stundas kā Libija. Nevienš. Viņa būtu īsts ieguvums. Jā, labi, viņa nebija piesaistījusi nevienu lielu klientu. Viņai trūka šāda talanta; bet viņa vienalga bija čakla darbiniece – to pierādīja nostrādātās stundas.

Desmitos Libija iegāja dušā un apgērbās. Viņa plānoja atgriezties veikalā un nopirkt dziju, ja Lidijai būs laiks atgādināt

adīšanas pamatus. Ilgu laiku tas neprasītu. Viņa bija pārliccināta, ka sāks adīt un atcerēsies valdziņu veidus bez lielām pūlēm; viņa tikai bija aizmirsusi sākumu un nobeigumu. Šķita saistoši, ka būs kāds mērķis, kuram veltīt laiku starp intervijām un darba meklējumiem. Tātad – viņa adīs.

Kad Libija ieradās “Labajā dzijā”, kaķis atkal gozējās skatlogā. Acīmredzot dzīvnieks bija gluži kā veikala iekārtas daļa. Viņa devās iekšā un jutās pārsteigta, neieraugot Lidiju.

– Vai varu palīdzēt? – Sieviete, kura viņu sveicināja, izskatījās aizņemta un nebija ne tuvu tik laipna vai draudzīga kā Lidija.

– Es te biju jau vakar, – Libija paskaidroja. – Satiku Lidiju un Keisiju, un vēl vienu meiteni. Šķiet, viņu sauca Ava.

Otra sieviete tikai cieši skatījās uz viņu, bet neatbildēja.

– Lidija man piedāvāja atgādināt, kā jāada.

– Mana māsa ir laba skolotāja.

– Lidija ir jūsu māsa? – Lai gan abām bija tumši brūni mati un acis, viņas bija tik atšķirīgas, cik vien atšķirīgas divas sievietes var būt. Acīmredzami dažādam raksturam pievienojās tas, ka Lidija bija maza un smalka, bet viņas māsa – liela auguma un masīviem kauliem.

– Mani sauc Mārgarita, un man bieži nākas ar to sastapties.

– Ar ko sastapties?

– Ar pārsteigumu, kad cilvēki uzzina, ka mēs ar Lidiju esam radniecības. Viņa bērnībā slimoja ar vēzi, un tas, manuprāt, ietekmēja augšanu.

– Ak vai.

– Šorīt viņa aizveda mūsu mammu pie ārsta. Mēs pa kārtai palīdzam mammai.

Libija piegāja priekšlaikus dzimušo mazuļu cepurīšu kokam. – Biju domājusi, ka varētu noadīt cepurīti, bet man nepieciešama neliela palīdzība, lai uzsāktu darbu.

– Es varu palīdzēt. – Mārgarita atstāja savu vietu aiz letes. – Atvainojiet, ja izklausījos nelaipna, bet Lidija daudz labāk saprotas ar cilvēkiem nekā es. Vai jums ir adatas?

– Ā... nē. Patiesībā man būs vajadzīgs viss adīšanai nepieciešamais.

– Nekādu problēmu. – Mārgarita mundrā gaitā izgāja cauri veikalam, savācot dažādas lietas. – Kādas krāsas dziju vēlaties?

– Ak...

– Sārtu, zilu, neitrālu?

– Laikam jau neitrālu. – Libija nespēja tikt līdzī otras sievietes apgriezieniem. Mārgarita paņēma persiku krāsas dzijas kamolu.

– Lidijai labāk patīk musturs, ko ada ar aplī savienotām adatām, bet ir arī cits, kas piemērots taisnām adatām. – Viņa aplusa un palūkojās uz Libiju.

Libija piemiedza acis, īsti nesaprotot, par ko ir runa. – Nezinu, vai jebkad esmu kaut ko adījusi apla veidā.

– Nekādu problēmu, – Mārgarita sacīja, izņemot no iepakojuma divas taisnas adatas. – Bez dzijas un adatām vēl vajadzēs mērlenti un šķēres.

Labdarības projekta izmaksas strauji auga. – Cik man par to visu kopā būs jāmaksā?

– Mazāk, nekā jūs domājat. Lidija piešķir atlaidi, ja adītājas pērk dziju labdarības projektiem.

– Labi. – Kamēr Mārgarita visu saskaitīja, Libija sadabūja maksājumu karti. – Vai jums šorīt būs laiks man palīdzēt? – Nu viņai bija dzija un adatas, un Libija nevarēja vien sagaidīt, kad varēs sākt.

– Protams.

Veikalā ienāca vēl kāda sieviete, un Mārgarita sasveicinoties sauca viņu vārdā. Libija iekārtojās pie galda telpas dziļumā, kur iepriekšējā dienā bija satikusi Keisiju un Avu, un gaidīja, līdz Mārgarita varēs viņai pievienoties. Ilgi nebija jāgaida. Pircēja precīzi zināja, kas viņai vajadzīgs, iepirkās un projām bija. Mārgarita pievienojās Libijai. – Parasti es tamborēju, – viņa paskaidroja, – bet protu arī adīt. Vislabāk būs sākt ar valdziņu uzmešanu. – Viņa pasniedza Libijai raksta shēmu, kas satilpa uz vienas papīra lapas. Cepurītes attēls bija pabalējis no atkārtotas pārkopēšanas, bet Libijai nešķita, ka tam būtu kāda nozīme.

– Ā... protams... kādu valdziņu uzmešanas veidu vien jūs uzskatāt par piemērotāko. Varbūt jums vislabāk būtu vispirms izlasīt visu pamācību, – Mārgarita ieteica.

– Labi. – Libija pasniedzās pēc papīra lapas. Pamācība patiesībā bija gluži vienkārša.

– Pabeidzāt? Libija pamāja.

Mārgarita izveidoja cilpiņu un uzvēra to uz adatas. Mārgaritai pietika uzvest divus valdziņus, lai Libija atcerētos, kā tas darāms. Ienāca vēl kāda pircēja, un Mārgarita aizgāja. Kad viņa

atgriezās, Libija jau bija uzmetusi nepieciešamo valdziņu skaitu.

– Es ieteiktu uzadīt pāris cepurīšu gludajā adījumā, kas nozīmē vienu rindiņu labiski un otru kreiliski. Kad veiksies ar šo paņēmienu, Lidijs varēs parādīt, kā adīt aplī vai nu ar zeķu adatām, vai ar divām apaļadāmajām adatām.

Libijai tas mazliet izklausījās pēc ķīniešu ābece, bet viņa pamāja, it kā būtu sapratusi.

Kad Lidijs atgriezās, Libija bija pabeigusi pirmo cepurīti. Keisija atnāca kopā ar draudzeni un, ieraugot Libiju, atplauka platā smaidā. Viņa piesteidzās pie galda.

– Jūs atgriezāties.

Libija pasmaidīja par meitenes dedzību. – Tu mani iedvesmoji.

– Ava atnāks vēlāk. Vai jūs varat palikt ilgāk? Libijai tāpat nebija, kur steigties. – Protams.

– Pasēdēšu kopā ar jums, ja vēlaties. – Keisija atvilka krēslu un apsēdās blakus Libijai. Viņa izņēma iesāktu darbiņu no mugursomas un sāka ap to darboties.

Pēc dažām minūtēm viņām pievienojās Lidijs.

– Libij, man prieks, ka atgriezāties. Redzu, ka Mārgarita jau visu sagādājusi.

Viņa pamāja. – Valdziņi gan neizdodas tik līdzeni...

– Atcerieties, ko teicāt Avai, – Keisija atgādināja. – Tas tiešām palīdzēja. Viņa bija gatava mest visu pie malas, un tad jūs sacījāt, ka viņai jānotamborē visi neglītie darbi, līdz izdosies kaut kas skaists. Viņa joprojām gaida skaistos, bet es viņai teicu, ka tie

nāks ar laiku.

– Izskatās, ka man arī palikuši nenoadīti dažī neglītī, – Libija sacīja un pasmaidīja. Keisija atsmaidīja pretī.

4. nodaļa

Saulainā, agrā pirmdienas rītā Libija sporta kluba vestibilā gaidīja Robinu. Nedēļas nogalē viņas bija turpinājušas apmainīties īsziņām, bet sporta zāli draudzene vairs nebija pieminējusi.

– Nebiju droša, ka tu atnāksi, – Libija atzina, kad Robina ienāca pa durvīm.

Robina, kurai rīti parasti bija grūtākā dienas daļa, par atbildi norūca: – Es arī ne, bet te nu es esmu. – Viņa bija paņēmusi līdzi maiņas apģērbu, tāpēc Libija saprata, ka draudzene pēc treniņa plāno doties taisni uz biroju. Tā arī Libija pati būtu darījusi, ja vien viņai būtu darbs, bet viņai nevajadzēja atgādinājumu, lai atcerētos, ka darba joprojām nav. Taupīgi dzīvojot, atlaišanas kompensācija un bezdarbnieka pabalsts viņai bija ļāvis finansiāli noturēties līdz pat šim laikam, bet drīzumā nāksies ķerties pie iekrājumiem. Doma vien par to viņu šausmināja.

– Ķersimies klāt, – Libija sacīja, nepacietīgi vēlēdamās izrādīt Robinai sporta zāli. Viņas atrada brīvus skapītšus blakus un devās uz zāli. Tik agri no rīta tur bija vēl vairāk cilvēku nekā Libijas ierastajā laikā. Viņas atzīmēja savu vārdu rindā uz trenažieriem un, gaidot, kamēr tie atbrīvosies, izmantoja soļošanas celiņus otrā stāva līmenī. Skrējēji kustējās tik ātri, it kā Libija un Robina stāvētu uz vietas. Libija jautri atgādināja Robinai, ka bruņurupuči vienmēr pārspēj zaķus. Robina par atbildi norūca

kaut ko nesaprotamu.

– Es jau esmu nogurusi, – Robina žēlojās, kad viņas atgriezās pirmajā stāvā, lai ķertos pie trenāžieriem.

Libija atcerējās, cik nomocīta un sliktā formā viņa bija jutusies pēc pirmās nedēļas, bet neko neteica. Nebija nekādas vajadzības vairot Robinas mazdūšību, pirms viņa vēl bija sākusi trenēties pa īstam.

Libija uzkāpa uz trenāžiera, noregulēja programmu un sāka soļot. Dažas pirmās minūtes ātrums bija lēns un viegli pieveicams, pēc tam sekoja grūtāks posms, pamazām kāpinot slodzi. Instruktors noregulēja Robinas trenāžieri un pēc dažiem iedrošinošiem vārdiem devās projām.

– Nav nemaz tik traki, – Robina iesaucās, sākot soļot.

Libija pasmaidīja, zinot, kas sekos. – Priecājos, ka tu nolēmi pievienoties.

Robina paskatījās uz viņu un nomurmināja: – Resna.

Libija iesmējās. Viņai patika, ka Robina bija piekritusi. Lai Libiju pašu no agras ierašanās birojā atturētu kaut kas tik nenozīmīgs kā sporta zāle, būtu bijis vajadzīgs vismaz Kongresa lēmums.

– Tas... man palīdzēs... zaudēt svaru... vai ne? – Robina jau izklausījās aizsūsusies, bet nebija pagājušas pat piecas minūtes.

– Jā. Es sveru vēl par mārciņu mazāk. – Atklāti sakot, mazāk sāpīgi būtu bijis nokausēt lieko svaru ar lodlampu, bet to viņa Robinai neteica. Gan jau draudzene to sapratīs pati. Tomēr viņa brīnījās, kāpēc tik viegli izdevies pierunāt Robinu kopā

trenēties. – Kas tev lika piekrist? – Libija bija paātrinājusi tempu un nu soļoja, cilājot rokas.

– Kam? – Robina jau smagi elsa. – Nākt uz sporta zāli.

– Ak... Es nezinu.

Libija saviebās. Viņa pazina Robinu vai vismaz domāja, ka pazīst. Abas bija tēstas no viena un tā paša koka. Robina neko nedarīja bez iemesla, nezinot galarezultātu. Tad viņai atausa patiesība. Te notika kas vairāk nekā dažu lieku mārciņu izsvīšana. Robina to darīja kāda vīrieša dēļ.

– Tu ar kādu satiecies? – Libija vaicāja, cenšoties izklausīties ikdienišķi.

Robina tik strauji pagrieza galvu uz viņas pusi, ka varēja savainot kaklu. – Nē. Kas tev liek tā domāt?

– Nekas. – Libija nebija droša, vai Robina viņai noticeja. Trenažiera temps bija pieaudzis līdz vieglam riksīm, un skriešana padarīja sarunas neiespējamā. Viņa koncentrēja skatienu taisni uz priekšu, nevis uz laika atskaiti, kurā mirkšķinājās programmā palikušās minūtes. Tieši pretī vairāki vīrieši cilāja svarus, bicepsiem piepūlē piepampstot. Tāda uzmanības novēršana viņai derēja. Bija, kur pamielot acis.

Robina un Libija beidza darboties vienlaikus. Libija pakēra dvieli un noslaucīja no sejas sviedrus. Robina izskatījās aptuveni tāpat kā Libija pirmajā treniņu dienā – it kā tūlīt grasītos izvērties.

– Tev viss kārtībā?

Robina stīvi blenza uz viņu. – Tu pieproti mākslīgo

elpināšanu, vai ne? – Libija pasmaidīja. – Jā, vidusskolā bija tāda ieskaite.

Viņas iegāja ģērbtuvē un apsēdās uz sola atvilkt elpu.

– Kad tev pēdējo reizi bija randiņš ar kādu? – Robina vaicāja.

Libijai bija jāpadomā. Pēc šķiršanās viņa pārsvarā izvairījās no attiecībām. Tā nebija šķitusi laba ideja, kamēr viņa gatavojās kļūt par partneri, citādi neizbēgami atkārtotos neveiksmīgās laulības problēmas. Toreiz noteikti par ļaunu nāca arī darba laiku nesakritība. Džo strādāja vakara maiņā, bet Libijai bija parasts darbdienas garums, tādējādi viņi reti redzējās. Kad viņa atgriezās no biroja, vīrs jau bija devies uz restorānu. Pēc laiciņa viņi vairāk līdzinājās istabas biedriem nekā mīļtājiem. Mēnešiem ritot, viņu pasaules arvien vairāk attālinājās viena no otras.

Libija dzīvi atcerējās dienu, kad viņa atgriezās mājās un ieraudzīja, ka Džo ir mājās, nevis restorānā. Vispirms viņa priecājās vīru redzēt, bet tad saprata, kāpēc viņš tur ir. Viņš kravāja mantas, lai dotos projām.

– Džo? – viņa vaicāja, tikai ar grūtībām spējot noticēt, ka tas patiešām notiek.

Pat tagad viņa juta, ka šo atmiņu dēļ iekšā viss sažņaudzas. Vīrs uz viņu pat nepaskatījās. Viņš turpināja vākt kopā savas drēbes un personiskās mantas gandrīz vai tā, it kā viņas nemaz nebūtu istabā.

– Ko tu dari? – viņa jautāja.

– Tam tā kā būtu jābūt acīm redzamam. – Viņš turpināja izvairīties no ieskatīšanās acīs, koncentrējies uz kreklu

pārlikšanu no skapja uz gultas noliktajā čemodānā. – Nekas nemainīsies, Libij. Tev ir sava dzīve, un man – savējā. Tu to negribi atzīt, tad nāksies man. Tev ir savi sapņi, un tas ir lieliski. Tu esi labākā, bet es esmu parastais puisis Džo, un te es necenšos būt asprātīgs. Es negribu neko vairāk kā sievu un pāris bērneļu.

– Bet, man šķiet, mēs vienojāmies...

Džo viņu pārtrauca. – Tas ir gluži kā rakstīts ar dakšām ūdenī. Tev nekad nebūs laika vienam bērnam, kur nu vēl diviem vai trim.

Viņa jau pavēra muti, lai strīdētos pretī, bet Džo turpināja:

– Ģimene tevi bremzētu. Es neesmu dusmīgs, Libij, patiešām neesmu. Gribu, lai tev ir tas, ko tu vēlies. Bet arī man ir savi sapņi, un mani sapņi ir pretrunā ar tavējiem. Pienācis laiks atzīt, ka mēs nevarēsim dabūt to, ko vēlamies... vismaz ne paliekot kopā.

Viņam bija taisnība, un dziļi sirdī Libija to atzina. Pēc dažiem vārgiem iebildumiem viņa ļāva vīram iet. Redzot, kā Džo izripina čemodānu pa durvīm, šķita, viņas sirds lūzīs.

Viņu šķiršanās droši vien bija viena no draudzīgākajām, kāda jebkad notikusi. Kad viss bija galā, abi kopā ieturēja lenču un pēc tam apskāvās. Libija raudāja viņam uz pleca, un Džo viņu turēja, sev cieši pieklāvis. Tad viņi palaida viens otru vaļā un gāja katrs savā virzienā. Nebija pagājis ne gads, kad viņš apprecējās vēlreiz ar kādu oficianti no tā paša restorāna. Lai gan viņi vairs nesazinājās, Libija vēlēja Džo mīlestību un laimi.

Tas bija pirms trim gadiem. Trim ilgiem gadiem. Viņa nožēloja neizdevušos laulību un vēlāk nodevās karjerai ar vēl

lielāku degsmi. Mātes padomi bija ļāvuši tikt galā ar vientulības un zaudējuma sajūtu pēc šķiršanās ar Džo. Iespējams, viņa šajā rītā varētu atskatīties uz sāpīgo laiku un saprast, ka tas bijis tā vērts.

– Randiņš, – viņa atkārtoja. – Tas būs bijis vairāk nekā pirms gada. Kāpēc jautā? – Robina paraustīja plecus. – Un kā ar tevi? – Vēl senāk.

Libija juta viņai līdzī. – Kāds par tevi interesējas? – Skaidrs, ka Robinai bija iemesls atkal par to ierunāties.

– Vīrietis lai interesētos par mani? – Robina atkārtoja.

– Neesmu gan pamanījusi.

– Bet vai tev kāds patīk? – Libija tincināja.

Robina strauji piecēlās kā rotaļlieta, kas izlec no kārbīņas, un devās uz dušu. – Jāskrien uz darbu.

Tad tā tas bija. Robina bija kādā iekērusies. Tā, tā, tā. Tas draudzenei nāks par labu. Un viņas bija pietiekami līdzīgas, lai Libija saprastu problēmu: Robinai nebija ne jausmas, kā šajā situācijā rīkoties. Arī Libija to nezinātu. Attiecības bieži vien bija sarežģītas, un iesaistīšanās tajās varēja izrādīties īsta ķēpa. Tam jābūt kādam no Robinas biroja. Lai gan kārdinājums bija liels, Libija nemēģināja uzstāt. Robina pateiks pati, kad būs tam gatava.

Libija pakāra divi un sekoja draudzenei uz dušas telpu.

Viņa jau ģērbās, kad Robina iznāca ārā. – Es atgriezos dziju veikalā, – Libija ikdienišķi pavēstīja, aizākēdama krūšturi.

– Ja? Vai tu kaut ko adi?

– Jā.

– Ko īsti?

– Cepurītes priekšlaikus dzimušiem mazuļiem Sietlas Sabiedriskajā slimnīcā. Piektdienas vakarā noadīju desmit, bet man pietrūka dzijas, tāpēc sestdien aizgāju nopirkt vēl. Nedēļas nogalē noadīju vēl divdesmit.

Robina iesmējās. – Tikpat darbaholiska kā vienmēr. – Viņa pakāra sporta somu. – Līdz trešdienai!

– Atā! – Libija atsaucās.

Libija atgriezās “Labajā dzijā” vēl tajā pašā rītā, bet zīmīte pie durvīm vēstīja, ka veikals pirmsdienās ir slēgts. Pamanījusi iekšā kustību, viņa palūkojās skatlogā, piespiedusi degunu pie stikla un salikusi rokas abpus sejai, lai atspīdums netraucētu redzēt. Veikalā viņa ieraudzīja Keisiju un Lidiju.

Keisija viņu pamanīja un piesteidzās atslēgt durvis. – Veikals ir slēgts.

– Pamanīju. Atnācu, lai ienestu uzadītās cepurītes, – Libija paskaidroja. – Tad nu ienākšu rīt.

– Nāciet iekšā, – Lidija aicināja, pievienojusies meitai. – Es tikai kārtoju papīrus, bet Keisija un Ava gatavojās doties uz slimnīcu, lai aiznestu cepurītes.

– Ja gribat, varu iet jums līdzi, – Libija sacīja. Viņa īsti nezināja, kāpēc pieteikusies, bet pēc Lidijas reakcijas secināja, ka viņa priecājas, jo meitenēm turp nevajadzēs iet vienām pašām bez pieaugušā pavadības.

– Tas būtu lieliski.

– Man pašai tas patiktu. – Laika viņai bija diezgan, kāpēc gan neaiziet?

Ava izvairījās skatīties uz viņu, bet, beidzot pacēlusi acis, apveltīja Libiju ar kautrīgu smaidu.

– Mums ir vairāk nekā divsimt cepurīšu, – Keisija lepni paziņoja. – Slimnīca tās ļoti ātri izlieto.

– Manuprāt, viņi dalās cepurītēs ar vairākām citām apkārtnes iestādēm Pjudžitsaunda rajonā, – Lidija paskaidroja. Keisija un Ava sadalīja divos plastmasas maisos salikto nesamo savā starpā.

– Nododiet cepurītes tieši Šeronai Dženingsai trešajā stāvā, – Lidija piekodināja. – Palūdziet, lai administratore paziņo Šeronai, un viņa parūpēsies par caurlaidēm. – Lidija pavadīja viņas līdz durvīm un atvadījās.

Visas trīs devās augšup pa ielu garām ziedu veikalam. Pieaugusi Libija nekad nebija daudz laika pavadījusi kopā ar bērniem, un viņa nezināja, kā uzsākt sarunu. Bet viņai nevajadzēja uztraukties – Keisijai patika plāpāt.

– Vai zinājāt, ka esmu adoptēta?

– Nezināju, – Libija atbildēja.

– Man bija divpadsmit gadu, kad viņi mani pieņēma. Lidija un Breds gribēja mazu bērniņu, bet tika pie manis. Man ir jaunāks brālītis; viņš nav adoptēts – viņš ir no Breda pirmās laulības. Man ir arī īsts brālis. Šobrīd viņš ir cietumā. Es viņam rakstu, un viņš priecājas, ka man tagad ir ģimene.

– Ai. Vai viņam nav vajadzīgs jurists? – jautāja Libija, un tas tikai daļēji bija domāts kā joks.

Keisija iesmējās, acīmredzot piedāvājums viņai šķita jocīgs. – Tam jau par vēlu. Lī drīzumā atbrīvos, un viņš domā iestāties armijā, ja viņu pieņems. Breds man teica, ka mūsdienās armijā ir augsti standarti un viņi var brāli noraidīt.

– Tev, Ava, arī ir brālis, vai ne? – Libija vaicāja, vēlēdamās sarunā iesaistīt arī otru meiteni.

Ava pamāja.

– Viņš ir divus gadus vecāks un var būt ļoti kaitinošs, – Keisija iestarpināja. – Ava dzīvo pie vecmāmiņas, un vecmāmiņa strādā.

– Tad jau tu lielāko daļu dienas esi viena pati? – Libija pārvērtā secinājumu par jautājumu, nolūkodamās uz meiteni. Ava pamāja. – Viņa nāk mājās vēlu vakarā, tāpēc es gatavoju pusdienas.

– Varu derēt, viņa to novērtē. – Pēc mātes nāves Libija bija pārņēmusi pienākumu gatavot maltītes tēvam un sev. Viņas receptu krājums bija ierobežots, bet tēvs reti kaut ko teica vai iedrošināja. Varbūt tāpēc Libijai nekad nebija paticis darboties virtuvē. Nebija arī vajadzīgs, ņemot vērā, cik lielisks pavārs bija Džo. Ēdienu pārsvarā gatavoja viņš. Pēc šķiršanās viņai pietrūka vīra mājās gatavoto maltīšu gandrīz tikpat ļoti kā paša Džo.

– Vecmamma neko daudz neēd, – Ava piebilda. – Pēc darba viņa iet uz krodziņu izvēdināt galvu kopā ar draugiem.

– Ā. – Libijai nebija ko teikt. Šī skopā informācija tomēr bija dailrunīga, un viņai radās klusas aizdomas, ka Avas dzīve mājās nebūt nebija lieliska. – Kur ir tavs tēvs?

Ava paraustīja plecus. – Nezinu. Neesmu redzējusi viņu, kopš

biju pavisam maza. – Bet viņa arī tagad vēl bija maza.

Slimnīca atradās paugura virsotnē rajonā, kuru dēvēja par Tablešu kalnu, mazliet uz ziemeļiem no Sietlas centra. Pēdējie pāris kvartāli bija stāvs kāpiens kalnā. Vai nu Libija bija labākā formā, nekā pašai šķita, vai cepurītes – smagākas nekā izskatījās, jo šķita, ka Avai ir grūti tikt līdz viņām ar Keisiju.

Skatienam atklājās Sietlas Sabiedriskās slimnīcas galvenā ieeja. – Vai tu pazīsti Šeronu Dženingsu? – Libija jautāja.

Keisija pamāja. – Es vienreiz biju līdz mammai, kad viņa nesa cepurītes. Es nerunāju ar Šeronu, bet zinu, kā viņa izskatās.

– Mēs viņu atradīsim, – Libija pārliecināti noteica.

Viņām tuvojoties, slimnīcas stikla durvis automātiski atvērās. Informācijas centrs atradās turpat pie ieejas. Libija gāja pirmā un pagaidīja, līdz sieviete aiz letes beidz runāt pa tālruni.

– Kā varu jums palīdzēt?

– Esam atnākušas, lai nodotu Šeronai Dženingsai jaundzimušo cepurītes, – Libija paskaidroja.

Administratore pierakstīja viņu vārdus un sazinājās ar Šeronu.

– Trešais stāvs, – viņa sacīja, pasniedzot apmeklētāju piespraudes. – Brauciet ar liftu, kas atrodas pa labi.

– Paldies. – Libija aizveda meitenes līdz liftam, nospieda pogu un gaidīja.

Lifts piebrauca, un viņas iekāpa. Tieši pirms durvju aizvēršanās iekāpa kāds ārsts. Viņš palūkojās uz podziņām, bet nevienu nospieda – acīmredzot viņam bija vajadzīgs tas pats stāvs. Viņš pavērās uz Libiju un tad uz meitenēm, pēc tam atkal

uz Libiju. Vīrieša acis nedaudz samiedzās, pirms viņš novērsa skatienu.

Libija ārstu uzreiz pazina. Viņa to bija redzējusi jau agrāk, bet nespēja atcerēties, kur. Varbūt arī vīrieša skatiens bija liecinājis par atpazīšanu, un viņš centās atminēties, kur abi tikušies.

– Es jūs zinu, – viņš sacīja. – Es arī jūs esmu saticis.

Viņš atkal saviebās, izskatīdamies nedaudz nosodošs.

Kāds nedraudzīgs cilvēks, Libija prātoja. Bet, nu, cilvēki jau ir dažādi. Tad viņa atcerējās, kur pēdējo reizi viņu redzējusi. Viņš bija tas acu mielošanas objekts, kuru viņa bija pētījusi vēl tikai šorīt. – Jūs ejat uz sporta zāli *Frankie and Johnny's*, – viņa ieteicās. Tiklīdz tas bija pateikts, Libija vēlējās, kaut nebūtu atvērusi muti.

Skaidri varēja redzēt, ka tagad viņš Libiju atcerējās, bet acīmredzot viņa vīrieti bija kaut kā aizkaitinājusi. Viņš nesmaidīja un neko neteica.

– Kas par lietu, vai es aizņēmu jūsu mīļāko trenāžieri? – viņa sprēgāja. Šis vīrietis droši vien domāja, ka viņa ir resna. Ņemot vērā, cik perfekts gandrīz jebkurā ziņā bija paša ķermenis.

Viņš ignorēja jautājumu.

– Jūs pazīstat Libiju? – Keisija jautāja, acīmredzot svētā nevainībā nepamanot spriedzi abu starpā. Šī meitene nūdien nebija no kautrīgajām.

– Esam tikušies sporta zālē, – ārsts teica un uzsmaidīja pusaudzei. Tas bija patiesi jauks smaids, kādu viņš nevīžoja veltīt Libijai. Viņa negribēja atzīt, ka viņu tas būtu iepriecinājis. Tagad

Libija skaidri zināja, ka pie vainas ir liekās mārciņas vai varbūt šis vīrietis kaut kā bija informēts par viņas mēnešiem ilgo bezdarbu. Libija kā aizstāvēdamās sakrustoja rokas un tad, aptvērusi savu žestu, pēkšņi tās nolaida gar sāniem un iztaisnoja plecus. Viņai noteikti nebija vajadzīgas šī svešinieka simpātijas.

– Mani sauc Keisija, un šī ir mana draudzene Ava, – Keisija mundri turpināja, uzsmaidot ārstam.

Ava uz viņu bailīgi paskatījās. – Filips Stouns, – viņš sacīja.

Libija ievēroja, ka vīrieša skatiens pakavējas pie Avas un viņš uz mirkli sarauc uzacis, pirms atkal pievēršas Libijai. Izskatījās, ka viņš gatavojas kaut ko sacīt, kad ierunājās Keisija.

– Mēs nesam cepurītes no dziju veikala priekšlaikus dzimušajiem mazuļiem.

– Jūs tās visas pašas noadījāt?

– Visas ne, – Keisija atbildēja. – Bet dažas no tām.

Dakteris Stouns pilnībā ignorēja Libiju. – Jūs esat paveikušas lielisku darbu. Ir svarīgi, lai priekšlaikus dzimušajiem būtu silti. Daudz siltuma zūd tieši caur galvu, tāpēc cepurītes ir ļoti svarīgas.

– Arī mamma tā teica.

Filipa skatiens atgriezās pie Libijas, un viņš atkal saviebās. Libija jau gatavojās jautāt, kas viņam nepatīk, kad lifts apstājās un durvis atvērās.

Vairs neko neteicis, viņš izkāpa un devās projām pa vestibulu.

Libija vēroja viņu aizejam. Cik nepatīkams, egoistisks vīrietis! Viņš Libiju pat nepazina, tomēr lika justies tik nevērtīgai.

Varbūt viņš iedomājās, ka viņa tam sporta zālē sīdusi kanti. Tas bija smieklīgi, lai gan viņai nācās atzīt, ka izmantojusi viņu domu novēršanai. Viņa to nebija izrādījusi; vismaz cerēja, ka nav to darījusi.

Libija godīgi atzina, ka svešais izskatījās labi, bet tas nenozīmēja, ka viņš to interesētu citādi kā vien veids domu novēršanai. Viņš šķita gluži patīkams. Pareizāk sakot, bija šķitis līdz šim brīdim.

Vērojot pārējos vīriešus, Libija saprata, ka daži tīkoja izrādīt, cik mārciņu spēj pacelt, un nemaz nemēģināja to kaut nedaudz noslēpt. Libija nebija pieķērusi ārstu tīksmināties par sevi spogulī, neizskatījās arī, ka viņš izrādītos. Viņš gāja uz zāli, lai trenētos tieši tāpat kā viņa. Tomēr viņš bija pietiekami glīts, lai piesaistītu viņas uzmanību.

Turpmāk pēc šīs tikšanās viņa skatīsies citur.

– Sveikas, meitenes, – sacīja sieviete pie māsu posteņa.

– Lidija man zvanīja, kad jūs jau bijāt izgājušas.

– Šerona Dženingsa? – Libija vaicāja.

– Jā, tā esmu es. – Šerona bija pusmūža sieviete, tērpusies puķainā virsvalkā un baltās biksēs. Viņas smaids bija silts un draudzīgs. – Redzu, ka satikāt dakteri Stounu.

– Kāpēc viņš ir tāds dīvains? – Libija jautāja, nespēdama noturēties.

– Mēs viņu saucam par Akmens¹ sirdi, – Šerona smiedamās teica. – To var saprast, – Libija nomurmināja. – Viņš ir tik

¹ Stone – ‘akmens’ (*angļu val.*) (Tulk. piez.)

draudzīgs kā klaburčūska.

– Bet viņš ir smuks, – Keisija iebilda, dedzīgi vēlēdamās ārstu aizstāvēt. – Jā gan. Patiesi smuks, – Šerona piekrita.

– Un lielisks ārsts.

– Kāpēc jūs viņu saucat par Akmens sirdi? – Keisija jautāja.

Godīgi sakot, Libijai pašai kārojās to uzzināt. Skaidrs, ka viņš nebija nekāds sirsnīgais cilvēks, bet izskatījās, ka te slēpjas kas vairāk.

– Viņš salauž sirdis. Bezgala daudz sieviešu, kas šeit strādā, ir metušas aci uz dakteri Stounu, bet viņš nav izrādījis nekādu interesi. Man ir aizdomas, ka viņam bijusi sāpīga pieredze, tāpēc viņš izvairās no jaunām attiecībām slimnīcā.

Acīmredzot viņš vēlējās pilnībā izvairīties no attiecībām, ja viņa reakcija, sarunājoties ar Libiju, bijusi tik ierasta. Kaitinošs vīrietis. Libijai reti bija izjutusi tik strauju nepatiku pret kādu kā pret šo iesīkstējušo Akmens sirdi. Spriežot pēc viņa sejas, šīs izjūtas bija abpusējas.

– Mēs atnesām vēl cepurītes, – sacīja Keisija.

– Brīnišķīgi. – Šerona paņēma abus plastmasas maisiņus un novietoja tos aiz letes.

– Mani sauc Libija Morgana.

– Priecājos iepazīties, Libij.

– Vai varam paskatīties uz mazuliem? – Ava jautāja.

– Protams. – Šerona aizveda viņas pie jaundzimušo telpas loga. – Šeit ir jaundzimušie, bet priekšlaikus dzimušie atrodas atsevišķā nodalījumā.

Mazuļi gulēja kārtīgās rindās mazās gultiņās, pie kuru galvgaļa bija piestiprinātas kartītes ar uzvārdu. Ikviens bija ietīts rozā vai zilā sedziņā.

– Viņi ir tik smukiņi, – teica Keisija, pētīdama mazuļus logā.

– Tur viens raud, – Ava sacīja, norādot uz mazuli, vīrs kura galvas bija lasāms uzvārds Vilkokss. – Vai kādam nebūtu jāpārbauda, vai viss kārtībā?

– Raudāšana nāk par labu viņu plaušām, – Šerona paskaidroja. – Bet mums arī pietrūkst darbinieku. Mums jāpaļaujas uz brīvprātīgajiem, kas ierodas, lai paauglētu mazuļus.

– Vai es varētu kļūt par brīvprātīgo? – Keisija vaicāja.

– Man patīk mazulīši.

– Atvaino, mīlā, jābūt vismaz 21 gadu vecam.

Libija ievēroja šūpulkrēslu telpas stūrī.

Šerona, šķiet, bija sekojusi viņas skatienam, jo paskatījās uz Libiju un uzsvērti sacīja:

– Kā jau teicu, mums lieti noderētu vēl daži brīvprātīgie. – Neskatieties uz mani, – Libija sacīja, piespiedusi plaukstu krūtīm. – Es neko nezinu par mazuļiem.

– Tas nemaz nav vajadzīgs, – Šerona uzstāja. – Vajag tikai turēt mazuli un šūpoties. Būsiet pārsteigta, cik tā ir nomierinoša sajūta. Varu apzvērēt, ka auklētāji iegūst tikpat, cik auklējamie.

Nomierinoši? Zīdaiņi? Libija bija upurējusi savu laulību, jo uzstāja, ka bērnu radīšana jāatliek līdz brīdim, kad viņas karjera būs sasniegusi īsto punktu. Skatoties uz jaundzimušajiem, viņa juta atmostamies sen apspiestas ilgas. Libija nespēja neprātot,

kas būtu noticis, ja viņa būtu padevusies un viņai un Džo būtu piedzimis mazulis. Tagad šādai prātošanai nebija jēgas. Tomēr doma negribēja pazust.

– Jūs varētu apsvērt brīvprātīgās darbu, – Šerona maigi uzstāja.

Libija piedzīvoja dīvainas izjūtas – viņa juta, ka elpa ķeras kaklā, piedāvājumam pieņemot skaidrākas aprises viņas apziņā. Viņa bija sākusi adīt un tagad, tikai nedaudzas minūtes pavadījusi slimnīcā, patiešām apsvēra iespēju kļūt par brīvprātīgo. Vai to Heršels bija domājis, kad ieteica sākt dzīvot?

5. nodaļa

Filips Stouns piecēlās un pavadīja līdz sava kabineta durvīm kādu jaunu pāri. Piektdien no rīta viņš operēs abu trīs mārciņas smago dēlu, kurš bija piedzimis desmit nedēļas pirms laika. Mazajam Bleinam bija samērā bieži sastopams sirds vārstuļa defekts. Savā karjerā Filips bija veicis šo procedūru vairāk reižu, nekā pats spēja atcerēties.

Tomēr viņš nekad nebija operējis šo bērniņu, un abi vecāki izskatījās gatavi sabrukt no satraukuma un bailēm.

– Tad līdz piektdienai, – Filips sacīja savā vispārliciecināšākajā balsī.

Sieva apstājās un ieskatījās ārstam acīs. Viņas pašas acis bija asaru pilnas. – Dakteri Stoun, vai jūs lūdzaties?

Viņš svārstījās, nespēdams izlemt, kāda būtu pareizā atbilde. Bērnībā viņš bija apguvis mātes mācītās lūgšanas. Viņa bija katoliete, bet tēvs, nu, tēvs nebija īsti ne šis, ne tas. Beidzot vidusskolu, vecāmāte bija uzdāvinājusi viņam Bībeli. Tā joprojām bija viņa mājās... kaut kur.

– Annij. – Vīrs vedināja sievu uz liftu.

– Tas ir mūsu pirmais mazulis, – jaunā māmiņa trīcošā balsī sacīja. – Viņš mums ir vissvarīgākais pasaulē.

– Es lūdzu, – Filips sacīja pēc garas pauzes. Pēdējā laikā viņš to nebija darījis, bet pēdējos trīsdesmit deviņos gados neapšaubāmi bija reizes, kad viņš vērsās pie Dieva. Ne vienmēr

pašos pieklājīgākajos vārdos vai veidā, kas tehniski varētu atbilst lūgšanai, bet vienmēr tik patiens, cik viņš spēja.

– Tad lūdzieties piektdien, – viņa mudināja, pagriežās un devās līdzī savam vīram.

Pāris iekāpa liftā. Vīrs aplika roku sievas šaurajiem pleciem. Filips ievēroja, kā viņa atbalstās pret vīrieti, it kā dzīvesbiedra mīlestība un spēks būtu vienīgais, kas palīdzētu noturēties kājās.

Viņu mazuļa izredzes bija labas; Filips neparedzēja komplikācijas. Puikam viss būs kārtībā... ar Dieva palīdzību.

Nākamo stundu viņš strādāja pie dokumentiem un, pacēlis galvu, pārsteigts ieraudzīja, ka ir jau pāri septiņiem. Viņš bija gribējis doties projām agrāk. Veci ieradumi ir noturīgi, noturīgāki, nekā viņš bija iedomājies. Lai atrastu līdzsvaru dzīvē, viņš bija licis lietā disciplīnu un atturēšanos. Tomēr bija ļoti viegli atkrist atpakaļ slazdā, ko veidoja pārāk ilgas darba stundas slimnīcā un pilnīga iegremdēšanās darbā.

Viņš glāba dzīvības, un šiem mazuliem viņš bija nepieciešams. Taču ar sarūgtinājumu nācās atzīt, ka apkārtējiem no viņa nebija lielas jēgas, ja visa viņa uzmanība bija pievērsta tikai slimnīcai. Pēc šķiršanās no Hīzeras viņš saprata, ka tā bijusi viņa vaina. Tolaik viņš juta, ka Hīzera vēlas vairāk, nekā viņš vēlējās viņai sniegt.

Pēc šķiršanās viņš piedzīvoja vēl kādu atskārsmi. Tik ilgas darba stundas bija izdzēsušas jebkādu apjausmu par sevi. Slimnīcā viņš katru dienu ienira dzīvības un nāves drāmā, kas norisinājās visapkārt, un nebija laika pārdomāt vai ļaut šiem

notikumiem sevi ietekmēt. Viņam bija nepieciešams tikt projām, padomāt, atlicināt laiku sev pašam un dzīvei ārpus slimnīcas sienām.

Kopš tā laika Filips bija daudz domājis par savu tieksmi tik vienpusīgi un pilnīgi koncentrēties tikai darbam. Viņš saprata, ka šai rakstura iezīmē ir kas vairāk nekā uzticīga nodošanās savam pienākumam. Pašanalīze nebija patīkama vai sevišķi viegla, bet viņš zināja: ja grib gūt piepildījumu dzīvē ārpus darba, viņam nāksies mainīties. Viņš apjauta, ka pieder cilvēkiem, kuriem stingra pašdisciplīna un panākumu gūšana padodas vieglāk nekā atpūta. Vēl nebija sasniegta stadija, kad varētu justies ērti ārpus saviem aizsargvalņiem, bet viņš pie tā strādāja.

Viens no pirmajiem soļiem bija negrozāms likums atstāt Sietlas slimnīcu pirms pulksten septiņiem vakarā. Kādu laiku viņš lūkojās apkārt, meklēdams kaut ko ārpus darba, ar ko aizpildīt laiku. Tad arī bija dzimusi ideja par burāšanu. Viņam patika būt pie ūdens, un doma par Padžetsaundu vai Vašingtona ezeru šķita pacilājoša. Pēc ilgākas izpētes un vairākām burāšanas nodarbībām viņš iegādājās pats savu burulaivu un darījuma gaitā ieguva arī labu draugu. Filipam bija labas attiecības ar burāšanas instruktoru, un abi bieži uz pāris stundām devās burāt. Viņi nebija sirdsdraugi, bet ar Fredu bija patīkami kopā pavadīt laiku. Daudzus vasaras vakarus Filips pavadīja uz Vašingtona ezera, baudot sauli un silto vēsmiņu. Nesen kolēģi viņu uzaicināja spēlēt pokeru. Viņš uzaicinājumu pieņēma un priecājās par biedrisko atmosfēru. Kārtis nekad nebija bijušas viņa stiprā puse, un viņš

zaudēja daudz biežāk nekā uzvarēja, bet iespēja izsmieties kopā ar domubiedriem bija tik patīkama, ka kompensēja zaudējumus. Dīvaini gan bija tas, ka vienmēr bija sevi jāpierunā turp doties, lai gan viņš vienmēr labi pavadīja laiku. Sirds dziļumos viņš joprojām bija vientuļnieks.

Filips izslēdza datoru, ignorējot garo e-pastu sarakstu, uz kuru bija jāatbild. Tie varēja mierīgi pagaidīt līdz rītam. Parasti vakaros viņš ātri paēda slimnīcas kafetērijā. Ēdiens nebija slikts; tas bija garšīgāks nekā jebkas, ko viņš prata pagatavot pats, un tā uzturvērtība bija krietni vien augstāka nekā jebkam, ko viņš varētu iegādāties kādā ieskrietuvē.

Ejot pa plašo gaiteni, viņš pamanīja dažas pazīstamas medmāsas. Kopš viņš sāka strādāt šajā slimnīcā, vairākas kolēģes bija ļāvušas saprast, ka viņām nekas nebūtu pretī tikties ar viņu arī ārpus darba. Filipa likumu grāmatā noteikums numur viens bija neveidot attiecības ar mediķēm. Šo mācību viņš bija apguvis jau karjeras sākumā, un tā palika nemainīga.

Laiku pa laikam viņš prātoja par Hīzeru. Viņi bija iepazinušies medicīnas skolā, sākuši dzīvot kopā un nolēmuši apprecēties pēc rezidentūras beigām. Tāds bija sākotnējais plāns. Bet abi nesaprātīgi ilgas stundas pavadīja darbā un viens otru tikpat kā nesatika. Pavadot kopā tik īsu laiku, radās sajūta, ka viņi izkrīt no kopējā ritma – viņiem burtiski bija jāsāk viss no sākuma tajās retajās dienās, kas abiem vienlaikus gadījās brīvas. Viņš zināja, ka abi attālinās, bet nesaprata, tieši cik liela kļūst šī plaša, līdz kādu dienu atgriezās tukšā dzīvoklī. Hīzera bija izvākusies. Viņš

bija centies runāt un atšķetināt sarežģījumus, bet sieva nebija klausījiesies.

Jauki. Kā vēlies. Viņš saglabāja aukstasinību aptuveni mēnesi, atvēlēja Hīzerai laiku pārdomām un gaidīja, ka viņa nāks pie prāta. Bet viņa to nedarīja. Nākamais, ko viņš uzzināja: Hīzera, viņa mūža mīlestība, bija apprecējusies ar kādu citu ārstu un aizbraukusi no štata. Tik vienkārši.

Viņam bija nepieciešami seši mēneši, lai pārvarētu šoku. Viņš satikās ar citām sievietēm, bet iznākums lielākoties bija tāds pats. Filips un Mārša Linča, laikraksta *The Seattle Times* reportiere, bija tikušies gandrīz gadu, pirms viņa pateica, ka visam beigas. Filips jutās satriekts, jo bija domājis, ka ar abu attiecībām viss ir pilnīgā kārtībā. Protams, viņš ilgu laiku pavadīja darbā, bet ārsta profesijā tas bija neizbēgami. Reiz viņi bija pat runājuši par kāzām. Māršai aizejot, viņa paziņoja, ka par precēšanos nevar būt ne runas. Ar asarām acīs Mārša teica, ka viņš saglabā distanci, kuru nav iespējams pārvarēt. Viņa sacīja, ka viņa darbadiena ir neiespējami gara, bet viņa ar to varētu samierināties, ja viņš nebūtu tik noslēgts brīžos, kad abi bija kopā. Nejaukā šķiršanās neizgāja no prāta vēl mēnešiem ilgi.

Viņa problēma, Filips prātoja, ir tā, ka viņš nesaprot sievietes.

Viņam bija vajadzīgi gandrīz astoņi mēneši, lai aptvertu, ka Mārša lielā mērā trāpījusi naglai uz galvas. Filips bija salaulājies ar slimnīcu, bet arī tas vēl nebija viss. Viņš sevi neuzskatīja par noslēgtu vai attālinājušos. Filips nekad atklāti nerunāja par savām raizēm vai izjūtām, bet tas viņu nepadarīja emocionāli

nepieejamu, par ko viņu bija vainojusi gan Hīzera, gan Mārša. Un tomēr tendence paturēt domas un izjūtas sevī šķita esam problēma. Viņam bija maz draugu, bet viņš arī nekāroja vairāk. Dzīve nav dzīšanās pēc popularitātes.

Pēc izšķiršanās ar Māršu viņš dažus gadus vairāk vai mazāk bija atturējies no jaunas iepazīšanās. Viņš bija sācis mērķtiecīgi veidot dzīvi ārpus slimnīcas, bet tā bija pastāvīga cīņa, lai neieslīgtu vecajos ieradumos. Laiku pa laikam viņš ilgojās pēc sievietes savos apskāvienos, bet bija godīgi jāatzīst, ka nezina, kā sākt, un nezina, vai viņam vispār piemīt tādas īpašības, kādas sievietes gribēja redzēt un kādas tām bija nepieciešamas vīrietī. Domājot par romantiskām attiecībām, viņam nebija skaidrības par to, kādām tām jābūt – dvēseļu tuvība, dalīšanās intimitātē – , šķiet, tas viss nebija viņam piemērots. Lai gan citi viņu uzskatīja par gudru un intelligentu, uz šo jautājumu viņam bija grūti atbildēt.

Šis vakars bija tam labs piemērs. Bleini bija viņam uzticējuši sava dēla dzīvību, un viņi paļāvās uz ārsta prasmi izārstēt viņu jaundzimušā dēla sirdi. Ja viņam sekmēsies, zēnam bija labas izredzes dzīvot normālu dzīvi. Viņš apbrīnoja veidu, kā vecāki atbalstīja viens otru. Viņi bija vecāki, draugi, mīļotie. Arī Filips ilgojās pēc šādām attiecībām, pēc sievas un ģimenes, viņš tikai nezināja, vai viņam kas tāds varētu būt iespējams. Trīsdesmit deviņu gadu vecumā mainīties ir grūti.

Problēma ir tā, ka vairums viņa sastapto sieviešu bija ar savu bagāžu. Vai nu viņas bija šķīrušās un sarūgtinātas, ar diviem

vai trim bērniem, vai arī tādas pašas kā viņš, salaulātas ar savu karjeru.

Ceturtdienas rītā Filipu pamodināja modinātājpulksteņa zvans. Viņš iestiepuļoja virtuvē un ieslēdza kafijas automātu, kamēr sadabūja sporta apģērbu.

Viņš cilāja svarus sporta zālē, kad pamanīja sievieti, kuru pirmdien bija saticis slimnīcas liftā. Sieviete, kura bija ieradusies kopā ar divām meitenēm un atnesusi cepurītes priekšlaikus dzimušajiem mazuliem.

Šorīt viņa bija viena pati; acīmredzot draudzene, ar kuru kopā viņa parasti trenējās, nebija varējusi tikt. Abu skatieni sastapās, un sieviete sastinga un sāka skatīties uz citu pusi. Filips nosprieda, ka ir to pelnījis. Tikai paskatoties vien uz viņas meitu, bija skaidra viņas problēma, tāpēc viņš droši vien izturējies pārāk strupi.

Viņš to neapskauda... ak, kā nu viņu sauca... Leslija, Lindija... nē, Libija. Viņš prātoja, vai viņai zināms par meitas grūtniecību. Ārsts par to šaubījās. Patiesībā viņa šķita esam pilnīgā neziņā. Diemžēl meitene nebija daudz vecāka par trīspadsmit vai četrpadsmit gadiem. Viņš varēja interpretēt situāciju nepareizi, tomēr tā nedomāja. Viņš bija redzējis pārāk daudz sieviešu stāvoklī, lai nepazītu simptomus. Pusaudzei bija valīgs apģērbs, bet viņa nespēja noslēpt acīmredzamo. Viņš tai liktu augstu atzīmi par gudru maskēšanos. Viņaprāt, meitene bija sestajā vai septītajā mēnesī, tomēr viņa to labi slēpa. Viņš minēja, ka Libijai par to nav ne jausmas. Nebija godīgi vainot māti, bet

skaidrs, ka viņa nepievērš meitai ne tuvu tik daudz uzmanības, cik būtu nepieciešams.

Nu Libiju gaida šoks. Un meitene acīmredzot arī nesaņem vajadzīgo medicīnisko aprūpi. Tas izklausījās pēc nelaimi vēstošas kombinācijas. Viņš bija apsvēris domu pateikt kaut ko tieši liftā, bet pārdomāja. Ārsts nevēlējās pārkāpt savas pilnvaras. Tā nebija viņa darīšana. Tomēr viņš raizējās par jauno meiteni un iespējamām sekām viņas un mazuļa veselībai.

– Ei, Filip, būsi šovakar?

Atrauts no pārdomām, Filips pagriežās pret savu draugu pediatru Maiklu Everetu. Viņš nolika svaru stieni, pūloties atšifrēt drauga jautājumu.

– Pokers. Mēs tiekamies pie Ričija. Tu būsi vai ne?

– Būšu, un šoreiz taisos atspēlēt savu naudu. – Ričijs bija Maikla pirmās sievas Hannas brālis. Maikls ļoti pārdzīvoja Hannas nāvi. Mēnešiem ilgi pediatrs bija izsists no līdzsvara. Viņš pilnībā norobežojās no citiem, atteica ielūgumus un darīja tikai to, bez kā nevarēja iztikt. Sēras viņu bija burtiski sagrauzušas.

Kolēģi un draugi bija uztraukušies, ka viņš vairs nekad neatkopsies, bet tad, aptuveni gadu pēc Hannas nāves, Maikls satika Meisiju.

Maikls uzplāja viņam pa muguru. – Labi. Tad tiekamies septiņos pie Ričija.

– Tiekamies.

Ričijs un Maikls kā parasti trenējās kopā, un Ričijs stāvēja

viņam blakus ar hanteli katrā rokā. Ričijs nolika hanteles.

– Vai dzirdēji? – Maikls, plati smaidot, jautāja Filipam.

– Meisija ir stāvoklī.

Filips paplikšķināja kolēģa plecu, sajūtot skaudības dzēlienu. – Apsveicu.

Maikls palocīja galvu, izskatīdamies apmierināts ar sevi. – Jā, mēs nupat uzzinājām. Tiekamies vakarā.

– Līdz vakaram, – Filips atsaucās. Viņš bija priecīgs par draugu. Maikls bija labs cilvēks un brīnišķīgs ārsts, darbinieku vidū populārs un cienīts. Filips bija ticies ar Meisiju vienu reizi, un viņam drauga sieva bija gluži labi patikusi. Viņa patiešām nevarēja nepatikt. Viņa atgādināja īstu saulstarīņu. Viņš bija ticies arī ar Hannu un juta, ka viņa būtu atzinīgi novērtējusi Maikla izvēli.

Pabeidzis savu parasto treniņprogrammu, Filips devās atpakaļ uz dzīvokli. Slimnīcā bija jābūt tikai pēc stundas. Viņš iegāja dušā, apģērbās un nolēma iedzert vēl vienu tasi kafijas. Nemot tīru krūzīti no trauku skapja, viņš pamanīja istabaugu uz palodzes. Viņš to bija atnesis mājās no biroja, jo tas izskatījās bēdīgs un sanīcis. Viņš bija cerējis, ka saules gaisma uz palodzes tam nāks par labu.

Taču tas bija nokaltis pavisam. Nomiris viņa nevērības dēļ.

6. nodaļa

Situācija ar darbu izskatījās drūma. Pie apvāršņa nebija nekādu izredžu, un Libija ar katru dienu jutās arvien nomāktāka. Viņa bija noadījusi tik daudz zīdaiņu cepurīšu, ka zināja to rakstu no galvas. Turpinot tādā pašā tempā, līdz mēneša beigām būs noadītas divsimt cepurītes.

Šerona Dženingsa, pirmdien sastaptā medmāsa, bija minējusi, ka dzemdību nodaļai vajadzīgi brīvprātīgie. Viņa arī bija teikusi, ka zīdaiņu auklēšana nomierina. Un Libijai bija vajadzīgs kaut kas, jebkas, kas spētu nomierināt viņas satraukto prātu.

Iespēja atrast iekšējo mieru šķita pievilcīga, un jaundzimušo šūpošana bija ievērojami lētāka nekā grāmatas par šo tēmu. Tomēr viņai bija grūti saprast, kas gan tik ļoti saista pie mazuļiem. Libija nekādā ziņā nebija jutusi ko līdzīgu, kad bijušais vīrs mudināja tikt pie bērna. Bet tagad vilkme bija gluži magnētiska. Viņa ilgojās turēt rokās mazuli. Tas bija kas pilnīgi pretējs tam, ko viņa zināja par sevi, bet tur neko nevarēja darīt. Nu, viņai tāpat nebija nekā labāka, ko iesākt ar savu laiku; tikpat labi viņa varēja pamēģināt. Ceturtdienas rītā pēc treniņa sporta zālē viņa nolēma iegriezties slimnīcā un aizpildīt pieteikuma veidlapu. Veidlapa bija gara, un tās aizpildīšana prasīja daudz vairāk laika, nekā viņa bija iedomājusies. Vairums darbā pieteikšanās anketu bija īsākas. Viņai bija jānodod arī pirkstu nospiedumi. Acīmredzot pirms apstiprināšanas bija

jāveic vispusīga personības pārbaude.

Šerona Dženingsa piezvanīja nākamās pirmdienas rītā, lai paziņotu, ka viņa drīkst kļūt par brīvprātīgo darbinieci slimnīcā.

– Ai, lieliski, paldies. – Libija bija cerējusi, ka problēmu nebūs. Viņai nebija pat nevienas soda kvīts par ielas pāriešanu nepareizā vietā.

– Kad jūs gribētu sākt?

– Ak... – Libija īsti nezināja. Dažās dienās kopš pieteikuma iesniegšanas viņai bija laiks par to padomāt, un viņa bija sapratusi, ka jaundzimušo auklēšana varētu arī nepalīdzēt. Lai gan viņa ilgojās pēc mierinājuma un miera, ko bija solījusi Šerona, viņa baidījās, ka jaundzimušo klātbūtnē viņa varētu sākt sapņot pati par savu bērnu. Bērnu dzemdēšanai piemērotākais vecums jau bija garām, lai gan mūsdienās bija iespējams, ka sievietes dzemdē ceturrtā gadu desmita beigās vai pat piektā sākumā. Bet viņai nebija vīrieša, tādēļ tas diez vai notiks ar viņu. Zīdaiņu šūpošana tāpat varēja būt bīstama viņas dvēseles mieram. Šaubas jau bija iegrauzušas robu pašapziņā. Viņai nebija vajadzīgs pastāvīgs atgādinājums par to, no kā viņa atteikusies reizē ar šķiršanos. Cik gan atšķirīga būtu viņas dzīve, ja viņa būtu devusi Džo to, ko viņš vēlējās. Viņa negribēja just vēl arī vainas sajūtu vai nožēlu.

Ja Libija gribētu dot brīvprātīgu ieguldījumu labam mērķim, viņai vajadzētu apsvērt bezmaksas juridisko pakalpojumu sniegšanu. Diemžēl vairums bezmaksas juridisko konsultāciju apmeklētāju neinteresējās par īpašuma plānošanu, trasta fondiem

vai nodibinājumiem, kas bija viņas specializācijas lauciņš.

– Vai jūs varētu ierasties pusdienlaikā? – Šerona noraidošas atbildes nepieņēma.

– Ak...

– Mums ļoti noderētu jūsu palīdzība.

– Protams, – Libija padevās, pirms spēja sevi apturēt. Ak kungs, par ko gan viņa domā?

Šerona nekavējās ar pateicības vārdiem. – Brīnišķīgi; tad uz redzēšanos. – Precīzi pulksten divpadsmitos Libija ieradās dzemdību nodaļā. Šerona iedeva slimnīcas halātu, ko uzvilkt pāri ielas drēbēm, un iedeva viņu mazuļu telpā.

– Izvēlieties zīdaini un sāciet to šūpot, – tā bija vienīgā pamācība, ko Libija saņēma.

Bērnistabā valdīja mazuļu brēcienu kakofonija. Troksnis bija apdullinošs. – Kuru? – Libija jautāja, nesaprotot, kā sākt. Viņa vēl nebija neko izdarījusi, kad jau bija ierauta jaunajā pasaulē.

– Kuru vien vēlaties.

Libija izvēlējās mazuli no tuvākās gultiņas: tuklu, veselīgu, astoņas mērciņas smagu puiku ar tumšu matu cekuliņu. Viņa uzvārds bija Burdzota. Itāļu, viņa minēja. Libija uzmanīgi izcēla zīdaini no mīkstās gultiņas un iekārtojās koka šūpulkrēslā. Mazulis kļiedza vēl skaļāk, kamēr Libija nesāka šūpoties. Sakarsusī, sarkanā sejiņa atslāba, un mazuļa apakšlūpa notrīcēja, viņam pamazām nomierinoties.

Libija nezināja nevienu šūpuļdziesmu, tāpēc klusi dziedāja vienīgo, kuru varēja iedomāties, kādu Rika Springfīlda hitu no

astoņdesmitajiem gadiem. Tas nebija nekāds Brāmss, bet viņas maigā balss, šķiet, bija iedarbojusies. Dažu minūšu laikā mazais Burdzota bija cieši aizmidzis Libijas rokās.

Viņa nolika zīdaiņi atpakaļ gultiņā un pasniedzās pēc cita puisīša. Viņš izskatījās pavisam dusmīgs, sejiņa sašķobīta niknā grimasē. – Tu jau esi paēdis, jaunais cilvēk, – Libija čukstēja, lēnām šūpojoties. – Kartē redzams, ka māmiņa tevi pabaroja pirms nepilnas pusstundas. Tagad laiks miedziņam. – Mazais Džasins nebija tik viegli nomierināms kā mazais Burdzota.

Libija šūpojās un klusi dziedāja arī šim mazulim, viegli pārejot no vienas rokdziesmas uz nākamo, no Springfīlda uz Springstīnu. Viņa jutās pārsteigta, ka zina tik daudz vārdu. Pusaudzes gados pēc mātes nāves Libija bija slīcinājusi savas bēdas mūzikā, klausoties kasetes un vēlāk kompaktdiskus stundām ilgi. Tas bija labu laiku pirms *iPod* ēras. Viņa bija gulējusi gultā, iegrimumi dziesmās, kas palīdzēja tikt projām no pasaules un bēdām par zaudējumu. Tēvs nekad nesūdzējās par skaļumu, bet šķita saprotam, ka viņai vajag skaļu mūziku. Kad viņš apprecējās ar Šarlīnu, tas mainījās. Šarlīna apgalvoja, ka tas neesot veselīgi un Libija sabojāšot dzirdi.

Libija bija paklausīgi samazinājusi skaļumu.

Kad mazulis Džasins beidzot aizmiga, viņa bija izdziedājusi veselu kompaktdisku.

Auklei Dženingsai bija taisnība. Pat atrodoties spiedošu zīdaiņu duča ielenkumā, Libiju bija pārņēmusi miera un kārtības sajūta. Viņu pārplūdināja rāma noskaņa, bet viņa taču tikai

šūpoja mazulus. Raizes, kas nomāca kopš darba zaudēšanas, šķita lēnām izplēnam. Bija tā, it kā viņa ieietu citā pasaulē. Viesmīlīgā salā, kurā svarīgākais bija turēt rokās mazuli un klusi dziedāt.

– Nu, nu, – viņa maigi sacīja, paceļot trešo bērniņu. – Pasaule nemaz nav tik slikta vieta. Tava mamma un tētis tevi ļoti mīlēs. – Viņa atbalstīja jaundzimušo pret plecu un maigi glāstīja tā muguriņu.

Šerona atgriezās vēl pēc kāda laiciņa. – Kā tad gāja?

– Lieliski. – Bērnistaba bija gandrīz pavisam klusa. – Cik pulkstenis?

Šerona uzmeta skatienu rokas locītavai. – Trīs. Esmu pārsteigta, ka jūs palikāt tik ilgi.

Libija samirkšķināja acis. – Es te biju trīs stundas? – Šerona bija nākusi un gājusi. Libija bija viņu pamanījusi vairākas reizes, bet nepievērsa lielu uzmanību.

– Trīs stundas, – Šerona atkātoja.

Neticami. Libija nesaprata, kur palicis laiks.

– Jūs lieliski pastrādājāt, – māsa sacīja, uzmundrinoši paplikšķinot Libijai pa plecu.

– Ceru, ka nāksiet vēl.

– Noteikti.

– Pie durvīm ir saraksts. Pierakstieties. Priecātos jūs redzēt atkal jau drīz.

Libija ierakstīja savu vārdu brīvprātīgo sarakstā un devās projām. Soļojot atpakaļ uz dzīvokli, viņai uznāca vēlēšanās ar kādu aprunāties. Viņa zināja, ka Robina būs aizņemta, bet

vienalga pasniedzās pēc tālruņa.

– Prokuratūra, – draudzene īsi ierunājās.

– Te Libija. Es tikko slimnīcā beidzu šūpot mazuļus. – Ko?
– Robina nepacietīgi prasīja paskaidrojumus.

– Es tev jau šorīt stāstīju, ka pieteicos slimnīcā par brīvprātīgo, atceries?

Līnijas otrā galā iestājās klusums. – Tu šūpoji... mazuļus? – Jā, trīs stundas. Nemaz nešķita tik ilgi, un tas bija tik... mierpilni.

Atkal klusums. – Ļauj man to aptvert tieši un skaidri. Tu pavadīji pēdējās trīs stundas, šūpojot zīdaiņus.

– Es izbaudīju katru minūti.

Robina iesprauslājās. – Es uztraucos par tevi, Libij. Ļoti, ļoti uztraucos.

7. nodaļa

Pēc pāris dienām trešdienas pēcpusdienā Libija atkal ieradās slimnīcā, lai strādātu par brīvprātīgo jaundzimušo telpā. Viņa uzvilka vienkāršo, zilo virsvalku tieši pirms Šeronas ienākšanas.

– Esmu tik priecīga, ka jūs atnācāt, – sacīja vecākā māsa. – Brīvprātīgā, kas bija plānojusi nākt no rīta, netika, un man ir darba pilnas rokas.

Izskatījās, ka Šeronai tiešām vajadzīgs pārtraukums. – Starp citu, vai satikāt dakteri Stounu? – viņa jautāja. Jautājumā izskanēja gaidas, it kā Libijai būtu noteikti bijis jāredz labais dakteris.

– Nē. – Libija ievēroja, ka viņš arī nebija iegriezies sporta zālē vairākus rītus pēc kārtas, bet viņai nekas nebija pretī.

– Viņš par jums šorīt apvaicājās.

– Viņš jautāja par mani? – Vēders sažņaudzās tādās kā bailēs. Ja dakteris Akmens sirds meklēja viņu, tas nevarēja būt nekas labs.

Pēdējo reizi, kad abi bija tikušies sporta zālē, viņa apzināti skatījās citur, jo baidījās, ka vīrietis varētu turēt viņu aizdomās par novērošanu. Arī viņš bija Libiju ignorējis, un Libija par to bija pateicīga.

Istenībā Libija ar ārstu nebija runājusi kopš neveiklās tikšanās slimnīcas liftā. Cik nu viņa paspēja saprast, viņam bija problēmas. Tomēr Libijas prātā tas viss bija pieņēmis daudz

vērienīgākas aprises. Viņa negribēja domā par šo vīrieti, bet pieķēra sevi bieži to darām, un tas viņu bezgalīgi kaitināja. Viņa nespēja iedomāties, ko pastrādājusi, ka viņš izturējās tik strupī.

– Dakteris Stouns gribēja zināt, kad jūs nākamo reizi būsiat brīvprātīgā, – Šerona sacīja.

Libijai nebija skaidrs, ko šāda izvaicāšana varētu nozīmēt, bet tā, protams, nebija laba zīme.

Šerona novērsās un izskatījās mazliet samulsusi. – Iespējams, es pieminēju, ka jūs esat šodienas grafikā – ceru, ka tas neradīs problēmas.

– Ak tā.

– Ceru, ka jums nav iebildumu.

– Es... nē, viss kārtībā. – Ja viņš gribēja noskaidrot attiecības, droši vien labāk to darīt tagad.

– Parasti es tādu informāciju paturu pie sevis, – Šerona turpināja, – bet ir tik neparasti, ka dakteris Stouns šeit, slimnīcā, izrāda par kādu interesi, un viņš mani pārsteidza nesagatavotu.

Varbūt no daktera plūstošās negatīvās vibrācijas nebija vērstas pret viņu.

Libijas vēders sažņaudzās. Viņai bija tik maz pieredzes vīriešu un sieviešu attiecībās, ka nebija skaidrs, kā izturēties. Lai gan viņai bija jau gandrīz četrdesmit gadi, reizēm viņa saskarsmē jutās tik nemākulīga, un šī noteikti bija viena no tādām reizēm.

Robina arī nebija devusi nekādu mājienu par savu jauno romantisko aizraušanos. Viņas abas bija tik līdzīgas. Libijai bija aizdomas, ka tieši tāpēc abas bija tik labas draudzenes. Robina

arī bija precējusies, bet viņas laulībai pienāca gals, kad viņa pēc pāris gadiem atklāja vīra atkarību no azartspēlēm. Viņa nekad nerunāja par Kailu vai citām attiecībām, kādas viņai bijušas pēc šķiršanās.

– Ja es satikšu dakteri Stounu, jūs neiebilstu, ja es ieminētos, ka jūs esat pie mazuļiem, vai ne? – Šerona jautāja.

Libija vilcinājās, nejudamās droša, vai vēlas šo tikšanos.

– Kas notiek ar jums abiem? – Šerona gribēja zināt.

– Tiklīdz es pieminēju viņa vārdu, jūs saspringāt. Kāpēc tā?

– Es īsti nezinu. Es viņam nepatīku.

Šerona saviebās. – Neesiet smieklīga. Viņš par jums nejautātu, ja viņš tā justos.

– Tad jau droši sakiet viņam. – Libija saberzēja rokas, nepēdama noslēpt, cik nervoza jutās.

– Viņš arī to dara, vai zinājāt? – Šerona sacīja.

– Es atvainojos? Ko viņš dara? – Vai viņš būtu iebaidījies arī citas sievietes?

– Laiku pa laikam dakteris Stouns nāk uz mazuļu telpu un šūpo zīdaiņus. Ne jau regulāri. Viņam gan labāk patīktu, ja es to nepieminētu. Tāds viņš ir; Stouns it kā baidās, ka slimnīcā kāds varētu uzzināt par viņa sirds maigumu, bet esmu redzējusi dakteri ar ģimenēm, kuru mazuļiem ir kāda problēma. Viņš ir pacietīgs un maigs. Pavērojiet viņu pati un redzēsiet, ko es ar to domāju. Dakteris Akmens sirds šūpo mazulīšus? Vai viņas runāja par vienu un to pašu cilvēku? Tas izklausījās neticami.

It kā justu vajadzību uzspodrināt viņa tēlu Libijas acīs, Šerona

pašūpoja galvu un turpināja: – Ikviens sieviete slimnīcā būtu ar mieru daudz ziedot, lai tikai piesaistītu viņa uzmanību, un nav jau nekāds brīnums. Viņš ir velnišķīgi glīts, veiksmīgs un turklāt neticami labs ārsts un cilvēks. Tādai kombinācijai vairums sieviešu nespēj pretoties.

Libija, iespējams, bija pārsteidzīgi kritiski novērtējusi dakteri. Šerona paplikšķināja viņai pa plecu. – Tā ir laba ziņa, ka viņš vaicāja par tevi.

Libija itin nemaz nejutās iedrošināta. Ieejot telpā ar mazuļu gultiņām, viņas galva dūca. Tāpat kā iepriekš tur jau atradās māsa, kas nesa jaundzimušos mātēm un atkal atpakaļ.

Iekārtojusies šūpulkrēslā ar nemierīgu bērnu, Libija drīz vien aizmirs par dakteri Stounu. Viņa ar prieku un gandarījumu vēroja, kā mazulis viņas rokās lēnām aizmieg.

Šeronai bija taisnība: cik mierpilna bija mazulišu šūpošana.

Klusi dūdodama, Libija nodziedāja vēl vienu mierīgu rokdziesmu popūriju, ar roku glāstot bērna kailo galviņu. Viņa sev sacīja, ka šis mazulis reiz izaugs par spēcīgu, jaunu vīrieti, kurš laužīs sieviešu sirdis. Dzimstot viņa garums bija divdesmit divas collas, kas liecināja, ka reiz viņš būs gara auguma. Libija domāja, ka abi viņa vecāki ir gara auguma, bet tas jau bija tikai minējums no viņas puses.

Šūpojot mazulus citu pēc cita, viņa nespēja neprātot, kāda gan izvērsīsies viņu dzīve. Kādu potenciālu viņa tajos iztēlojās redzam. Auklēt bērnus bija laba sajūta. Laba kādā grūti izskaidrojamā veidā. Libija dīki mēģināja iztēloties, kā jutusies

viņas māte, pirmo reizi turot rokās meitu.

Tad viņa juta kādu stāvam aiz muguras. Vispirms viņa domāja, ka tā ir māsiņa, bet, nē... Dakteris Stouns.

– Jūs esat Libija, vai ne? – viņš vaicāja, sapratis, ka sieviete zina par viņa klātbūtni.

– Jā. Dakteris Stouns, pareizi?

Viņš apgāja apkārt un nostājās viņas priekšā, izskatīdamies garš un muskuļots, draudīgs kā melns negaisa mākonis. Libijai bija grūti elpot, kur nu vēl runāt normālā balsī.

– Filips, – viņš ieteicās.

Tātad viņi viens otru uzrunās vārdā. To bija labi zināt, un droši vien tā bija zīme, ko kāds divpadsmitgadnieks iztulkotu pareizāk nekā Libija.

– Tā jau domāju, ka jūs stāvat man aiz muguras, – viņa sacīja, pūlēdamās izklausīties mierīga un nesatraukta. Viņa gan šaubījās, vai tas izdodas. Tomēr ļoti negribējās, lai ārsts zinātu, cik tramīgai liek viņai justies.

– Atvainojos, ja liku jums satrūkties. Dzirdēju, ka darbojaties kā brīvprātīgā mazuļu telpā.

– Jā... Es sapratu, ka man ir brīvs laiks, lai to darītu. – Viņa nepieminēja iemeslu un nožēloja pat to, ka pateikusi tik daudz. Viņas ego jau tā cieta no bezdarbnieces stāvokļa. Atzīt to otram cilvēkam bija vēl grūtāk. Vēl sliktāk bija tas, ka viņa nebija atradusi citu darbu jau mēnešiem ilgi.

– Saprotu...

– Esmu juriste, – viņa izspēra.

– O! Lieliski.

Libija nespēja klusēt. – Mana specializācija ir trasti un īpašumi... Šajā jomā šobrīd ir tāds kā pieklusums. Bet ārstiem jau tāds negadās, pareizi? – viņa pavaicāja, jau runājot saprazdama, ka jautājums ir smieklīgs.

Par laimi, viņš to ignorēja.

Mazulis viņas rokās iespiedzās. Uz mirkli Libija bija pilnīgi aizmirsusi, ka tur rokās bērnu. Viņa pateicās Dievam, ka jaundzimušais nebija izslīdējis no viņas apskāvienu un noripojis uz grīdas. Viņa saķēra bērnu nedaudz stingrāk. Libija saprata, ka droši vien vajadzētu kaut ko sacīt, bet prāts bija tukšs kā izslaucīts. Patiesībā viņa nespēja pateikt ne vārda.

– Jūs acīmredzot esat darbojusies ar mazuliem jau agrāk, – viņš ieteicās sarunas uzturēšanai.

– Ak...

– Izskatās, ka jūs ar tiem jūtaties brīvi.

Brīvi? Viņa? Ar mazuliem? Patiesībā līdz pagājušajai nedēļai viņa neatcerējās pēdējo reizi, kad vispār būtu bijusi zīdāim tuvumā.

Pirms sešiem gadiem. Tagad viņa to skaidri atcerējās. Džuljeta, viena no juristu palīdzēm, bija devusies dzemdību atvaļinājumā. Kad mazulis bija piedzimis, viņa bija iegriezusies birojā kopā ar meitiņu. Libijai pat nebija skaidrs, kā tas notika, bet zīdāinis tika ielikts viņai rokās, un viņa to bija vairākas minūtes turējusi. Kad Džuljeta bija atkal paņēmusi meitu, Libija jutās atvieglota.

Tomēr viņa bija kļuvusi par brīvprātīgo bērnaukli Sietlas slimnīcā. Libija īsti neizprata, kas mainījies. Vai iespējams, ka mainījusies viņa pati? Kopš tikusi atlaista – viņa sarāvās pat no domas par *Burkhart, Smith & Crandall* –, Libija vairs neaptvēra, kas un kāda viņa patiesībā bija.

– Es gribētu ar jums aprunāties privāti, – Filips sacīja, pārtraukdam viņas pārdomas.

Libija pārsteigumā stīvi blenza uz viņu, brīnīdamās, ko gan viņš tādu varētu pastāstīt.

– Kāpēc?

Viņš jautājumu ignorēja. – Lai gan kafetērija nav ideāla vieta, tā derēs.

Viņa samiedza acis. – Par ko ir runa?

– Ir kāda lieta, ko es vēlētos apspriest, – ārsts sacīja, it kā šī atbilde būtu pietiekams izskaidrojums.

Libija saviebās. Varbūt kas kas nebija kārtībā ar brīvprātīgā pieteikuma formu, bet tas neizklausījās ticami, jo viņa jau bija pieņemta.

– Tas prasīs tikai dažas minūtes. – Viņa vilcinājās.

– Tas ir svarīgi.

– Labi, – viņa nedaudz negribīgi piekrita. – Es beidzu trijos.

– Tā jau Šerona teica.

Libija aptvēra, ka joprojām blenž uz viņu un Stouns gaida atbildi. – Trijos, – viņa atkātoja. – Kafetērijā.

Vairāk neko neteicis, ārsts devās projām. Tiklīdz mazu telpas durvis aizvērās, Libija izpūta elpu, ko neapzināti bija

aizturējusi. Filips Stouns bija strups un prasīgs. Visvairāk viņu kaitināja tas, ka bija ļāvusi sevi iebiedēt. Tikai tas vien, ka viņš bija vīzdegunīgs dakteris, nepadarīja viņu labāku par jebkuru citu. Tomēr viņa nespēja neprātot, ko gan ārsts uzskata par tik svarīgu, ka grib to apspriest privāti.

Šerona atgriezās pēc dažām minūtēm. – Vai tas bija dakteris Stouns, kuru es te tikko manīju? – viņa jautāja. Smaids viņas lūpu kaktiņos liecināja, ka viņa nevarētu vēl vairāk priecāties par šādu negaidītu notikumu pavērsienu. Viņa gandrīz vai sajūsmā berzēja rokas.

– Jā, viņš bija iegriezies. – Libija no sirds centās neizrādīt, cik neveikli ārsts viņai lika justies.

– Un? – Šerona turpināja, tumši brūnās acis gaidpilni iepletusi, jo dedzīgi vēlējās uzzināt visus sīkumus par šo īso tikšanos. – Vai man nāksies ar spīdzināšanu izvilkto to no tevis?

Ko viņš gribēja?

– Viņš teica, ka vēlas apspriest kādu privātu jautājumu, – Libija atteica, iedomājusies, ka Šerona varētu kaut ko par to zināt.

Šeronas pārsteigtais izskats gan liecināja, ka māsa ir tikpat lielā neizpratnē kā viņa pati. Tad viņa lēnām atplauka smaidā.

– Man šķita, ka tu viņam patīc, un man bija taisnība.

– Es tā nedomāju. – Libija nezināja, kā Šeronai radusies tāda doma, bet viņa no tiesas šaubījās, ka varētu šķīst pievilcīga dakterim Stounam.

Šeronas smaids negrasījās apdzist. – Piemini manus vārdus.

Libija nobolīja acis. – Ak, lūdzu, – viņa sacīja. – Manuprāt, nevajag no tā izpūst vairāk, nekā vajadzīgs. Esmu pārliecināta, ka viņam ir kāds nevainīgs jautājums vai lūgums.

– Domā, kā gribi, mīļā.

Trijos Libija novilkā slimnīcas virsvalku un nākamās minūtes pavadīja, atjaunojot grimu un sukājot matus. Ja nu nāksies sastapt sātānu vaigā, viņa vēlējās izskatīties, cik labi vien iespējams. Tas, ka viņai tas rūpēja, tomēr bija vēl kaitinošāk.

Pa ceļam uz liftu paķērusi mobilo tālruni, Libija nobrauca līdz vestibilam un uzrakstīja īsziņu Robinai. DR. STOUNS LŪDZ APRUNĀTIES PRIVĀTI. NEZINU, KO LAI DOMĀ.

Viņa nospieda podziņu “nosūtīt”, un Robinas atbilde parādījās jau pēc dažām sekundēm. DAKTERIS AKMENS SIRDS? Libija uzrakstīja NO SPORTA ZĀLES un saņēma atbildi SEKSĪGS ČALIS.

Libija nošķobījās, izlasot pēdējo ziņu. Viņa nesaprata, ko sievietes saskata Filipā Stounā. Ak, protams, viņš labi izskatījās, bet rakstura ziņā viņš bija nīgrs kā bruņurupucis.

Ieejot kafetērijā, viņa iemeta mobilo tālruni somiņā un apstājās pie ieejas, lai atvilktu elpu un atrastu Filipu.

Viņš sēdēja telpas dziļumā, kur varēja cerēt uz zināmu privātumu. Libija devās pie viņa ar tādu sparū un entuziasmu, ar kādu notiesātais varētu tuvoties bendem pie karātavām. Vienīgā doma, kas iedvesa optimismu, bija tā, ka viņam noteikti ir pusdienu pārtraukums un tas nebūs ilgs. Uz galda viņa ievēroja divas tasītes kafijas.

Viņa izspieda vieglu smaidiņu, atvilka krēslu un apsēdās.

Libija negraisījās izrādīt, cik ļoti šis vīrietis viņu mulsina.

– Nezināju, kā jūs parasti dzerat kafiju, – ārsts teica un pasniedza viņai krūzīti.

– Būs labi. Par ko runāsim? – Libija aptvēra krūzīti ar abām rokām.

Viņš palūkojās rokas pulkstenī, it kā gribēdams teikt, ka nav daudz laika, un viņai pret to nebija nekas iebilstams.

– Galvenokārt es gribēju noskaidrot par mazuli.

– Mazuli, – viņa atkārtoja. – To, kuru es turēju, kad jūs ienācāt zīdaiņu telpā? – Viņa nevarēja iedomāties, ko varētu pastāstīt, izņemot tā dzimumu un vecāku uzvārdu.

– Nē, nē. – Viņš saviebās un pakratīja galvu, it kā viņas neprasme lasīt domas būtu kaitinoša. – Kad viņam jānāk pasaulē vai varbūt jūs pat neko nezināt par to?

Vai viņš visā nopietnībā iedomājās, ka viņa ir stāvoklī? Šobrīd viņai tehniski nebija tādas iespējas. Viņa nebija bijusi kopā ar vīrieti kopš... Nu, nebija nekādas vajadzības cilāt šo sāpīgo tematu. – Es nekādā ziņā nevaru būt stāvoklī, – viņa noteikti un skaidri bilda. – Un, ja es būtu, varat būt drošs, ka tā nebūtu jūsu darīšana.

Viņa acis iedegās un rokas stingri aptvēra tasi. Ne viens, ne otrs kafiju nebija pat pagaršojis. – Es nerunāju par jums.

Libija neizpratnē blenza uz viņu. Godīgi sakot, Stouna teiktais nebija saprotams, bet viņš nebija izprotams jau kopš pirmās tikšanās minūtes, tāpēc viņa nebija īpaši pārsteigta.

– Jums taisnība... tā nav mana darīšana, un es vilcinājos kaut ko teikt, bet tad man šķita, ka tas jādara. Saprotu, ka varbūt to nebija pareizi pat pieminēt.

Viņa pacēla labo roku pilnīgā neizpratnē. – Atvainojos, bet man nav ne jausmas, par ko jūs runājat.

– Jūsu meita, – viņš strupi izmeta.

– Man nav meitas. – Viņa pielika roku pie krūtīm. – Es pat neesmu precējusies. – Nebija gan tā, ka vīra trūkums traucētu tikt pie bērna. Ak kungs, šķiet, šī vīrieša klātbūtnē viņa pat nespēja sakarīgi izteikties.

– Meitenes, kas bija kopā ar jums todien, kad atnesāt cepurītes priekšlaikus dzimušajiem.

– Keisija un Ava?

– Viena no viņām ir stāvoklī.

Libija automātiski pašūpoja galvu. – Jūs maldāties. – Viņš noteikti kļūdījās. – Viņām ir tikai trīspadsmit gadu.

Ārsta seja nocietinājās, un viņš kļuva uzstājīgāks. – Man ir pamatotas aizdomas, ka tumšmatainā meitene ir stāvoklī.

Šī informācija ne nieka nepalīdzēja.

– Viņas abas ir tumšmates.

– Tad tā bija meitene džinsos.

– Viņām abām bija džinsi.

Viņš pašūpoja galvu. – Labi, tad meitene labajā pusē.

Libija piemiedza acis un sasprindzināja atmiņu, cenšoties atminēties, kā viņas stāvēja pie lifta. – Pa labi no jums vai no manis?

– No jums. Nē, no manis.

Pa iekšējo saziņas tīklu atskanēja paziņojums, lūdzot dakteri Stounu nekavējoties atgriezties jaundzimušo nodaļā.

Filips piecēlās.

– Man jāiet. Žēl, ka nevaru palīdzēt kā vairāk. Man bija sajūta, ka tas jāpastāsta, jo meitenei jāaiziet pie ārsta. Viņai vajadzīga pienācīga veselības aprūpe, gan viņai, gan mazulim. Es būtu gribējis konkrētāk aprakstīt, kura no abām tā bija. Ja jūs neesat māte, – viņš pavilcinājās un tad pašūpoja galvu, izskatīdamies neapmierināts un nožēlas pilns.

– Atvainojos par to... Tas bija tikai mans pieņēmums. Labi, neņemiet ļaunā, esmu pārliecināts, ka darīsiet visu, kas jūsu spēkos.

To pateicis, viņš izsteidzās no kafetērijas.

8. nodaļa

Tur viņš bija. Robina Hemlina iekoda apakšlūpā un darīja, ko varēja, lai padarītu rāmāku satraukto sirdi. Tiesnesis Rojs Bolingers bija ieradies uz vietējās Juridiskā atbalsta biedrības rīkotajām pusdienām labdarības līdzekļu vākšanai. Dabiski, viņa bija cerējusi to satikt, bet nevarēja zināt, vai viņš ieradīsies.

Robina bija apbrīnojusi Roju jau pirms vairākiem gadiem, kad viņi kopā strādāja pie kādas vēlēšanu kampaņas. Nesen viņa uzzināja, ka tiesneša sieva pirms diviem gadiem mirusi. Cik viņai bija zināms, Rojs ne ar vienu netikās. Robina neuzdrošinājās ievākt informāciju, baidoties, ka kolēģi varētu pamanīt viņas interesi. Līdz pat pēdējam laikam viņa bija Roju apbrīnojusi tikai no attāluma. Rojs bija ieturēts un godīgs, uzticams un laipns. Viņiem bija kopīgi arī daudzi politiskie uzskati.

Ak, viņa pilnīgi skaidri bija ieķērusies šajā vīrietī. Bet Robina gribēja izturēties vēsi. Bezrūpīgi. Tieša tuvošanās nebija viņas stilā. Būs jāizspēlē savas kārtis piesardzīgi, tā, lai citi nepamanītu. Parasti viņa būtu nosūtījusi dāsnu čeku Juridiskā atbalsta biedrībai un izvairījusies no dalības pusdienās. Vienīgais iemesls, kāpēc viņa ieradusies, bija iespēja un cerība satikt tiesnesi Bolingeru.

Ēdamistabas durvis vēl nebija atvērtas. Tiesnesis stāvēja rindā pie bāra, kur pasniedza kokteiļus. Starp viņiem bija trīs cilvēki. Divi no tiem, kuri atradās starp viņu un Roju, bija precēts pāris,

kurus viņa nepazina. Abi aizrautīgi plāpāja. Rojs pagriezās un paskatījās viņai garām, varbūt meklējot kādu. Viņš varēja būt sarunājis pavadoni šim vakaram. Vienīgais veids, kā to uzzināt, bija pavērot, vai viņš nopirks vienu dzērienu vai divus.

Vienu dzērienu.

Viņš pagriezās atpakaļ, pamanīja viņu un pasmaidīja.

Robina atsmaidīja pretī un pabrīnījās, cik smagi sitās viņas sirds, tomēr nenasprāga gabalos. Skatoties uz pasākuma programmu, ko bija saņēmusi pie ieejas, viņai trīcēja rokas. Vārdi skanēja neskaidri, mēģinot slēpt satraukumu.

– Labvakar, padomniec, – Rojs sacīja, apstādamies viņai blakus. Viņš turēja sarkanvīna glāzi. *Pinot Noir*, ja viņas minējums bija pareizs. Arī Robina labprāt baudīja vīnu, un vislabāk viņai garšoja Oregonas tuvumā esošās Villametas ielejas *Pinot Noir*.

– Sveicināti, tiesnesi Bolinger, – viņa sacīja, pūlēdamās izklausīties ikdienišķi. Viņš nebija satriecoši pievilcīgs vīrietis. Viņi bija līdzīga auguma, aptuveni piecas pēdas astoņas collas. Viņa mati bija pilnīgi sirmi un jau atkāpušies no pieres. Viņš bija saglabājis staltu stāju un, lai gan bija desmit gadus par viņu vecāks, izskatījās dzīvēsspēka pilns un veselīgs. Robinai viņš šķita ļoti pievilcīgs.

Viņa nekad nebija bijusi tiesā, ko Rojs vadītu. Viņš neiztiesāja krimināllietas, lai gan viņu tiesas zāles bija vienā un tajā pašā Kingskauntijas tiesas spārnā. Viņi reizēm redzējās starp tiesas sēdēm.

– Neatceros, ka būtu agrāk jūs redzējis kādā no šiem pasākumiem, – Rojs sacīja, apstājies, lai patērētu.

– Es... es nepiedalos bieži, lai gan atbalstu labdarību. – Robina nekad nebija bijusi čakla saviesīgu pasākumu apmeklētāja. Gluži tāpat kā draudzene Libija viņa bija salaulāta ar darbu tik stipri, ka ārpus tiesas ēkas viņai nebija īstas dzīves. Ģimene un draugi bija brīdinājuši, ka iztiesātās krimināllietas mainīs viņas personību. Kā gan citādi? Darbs ar noziedzniekiem neglābjami ietekmēja arī viņu. Viņa jutās bezspēcīga mainīt domāšanas veidu, un tomēr viņai bija nepieciešama kāda pārmaiņa... kaut kas vai kāds, kam pievērst uzmanību. Kāds, kas novērstu domas no nejaucībām, ar kurām katru dienu nācās saskarties tiesā. Kāds, kurš palīdzētu atcerēties, ka pasaulē pastāv arī labais, skaistais un mīlestība. Viņa atcerējās, kā savulaik bija smējusies kopā ar tiesnesi Bolingeru un cik pacilāta jutās pēc kopā pavadītā laika.

– Jauki jūs satikt.

– Jūs tāpat. – Viņa iedomājās pieminēt viņa sievu, pateikt, cik apbēdināta jutās, kad uzzināja par Bolingeras kundzes aiziešanu. Paldies Dievam, viņa sevi apturēja. Tas bija noticis pirms diviem gadiem, un līdzjūtības izteikšanai piemērotais laiks bija sen garām.

Rojs virpināja rokā vīna glāzes kājiņu. Robina vēroja viņa rokas. Labas rokas, viņa domāja. Ne lielas vai masīvas. Vienkārši vidusmēra, glītas rokas. Rojs nekad nebija viņai pieskāries, un Robina domāja par sajūtu, kāda būtu, ja viņa pirksti slīdētu pār

viņas kailo ādu. Viņai nu gan ir bagāta iztēle! Tomēr doma šķita intriģējoša, un viņa nespēja to tik vienkārši izmest no prāta. Viņš sāka gatavoties promiešanai, un Robina izmisīgi meklēja kādu iemeslu, lai viņu atturētu. Tad viņai kas ienāca prātā.

– Tiesnesi Bolinger?

– Rojs.

– Roj, – viņa izlaboja. Tieši tā viņa domās teica, bet būtu bijis nepiedienīgi uzrunāt viņu bez tiesneša titula. – Man ir draudzene, ļoti laba draudzene, kura meklē darbu saistībā ar trasta fondiem un īpašumiem. Varbūt jūs zināt kādu firmu, kas meklē šādu darbinieku?

– Kur jūsu draudzene strādāja agrāk?

– *Burkhart, Smith & Crandall.*

– Ak jā, dzirdēju, ka viņiem nācies atlaist dažus lieliskus juristus. Cik žēl.

– Ļoti, – Robina piekrita. – Manu draudzeni sauc Libija Morgana. – Viņš sarauc uzacis, cenšoties atminēties šo vārdu.

– Elizabete Morgana, – Robina izlaboja, lai gan gandrīz visi sauca viņu par Libiju.

– Esmu dzirdējis par viņu. Viņai ir laba reputācija. Centīga darbiniece.

– Viņa ir vislabākā.

Viņš palocīja galvu un pacēla roku pie sejas, paradums, kuru viņa jau bija ievērojusi. Viņš tā rīkojās, kad domāja un apsvēra faktus. – Ļaujiet man ievākt informāciju, un es došu ziņu.

– Nespēju izteikt, cik ļoti viņa to novērtētu... Un es arī,

protams.

– Jauki, ka jūs tā rūpējaties par draudzeni.

– Paldies. – Robina jutās vainīga. Vienīgais iemesls viņas jautājumam bija vēlme vīrieti aizkavēt.

Bija klāt viņas kārta pasūtīt dzērienu, un viņa izvēlējās *Pinot Noir*.

Rojs gatavojās aizest, bet tad saminstinājās. – Jums garšo vīns?

– Ļoti garšo, īpaši no Villametes ielejas.

Viņš piešķieba galvu uz sāniem. – Man arī. – Izskatījās, ka viņš tūlīt apvaicāsies, vai viņa ir nogaršojusi kādas noteiktas darītavas ražojumu, kad kāds tiesnesi pasauca.

Rojs atvainojās. Viņa samaksāja par dzērienu un devās projām, bet sajūta bija tāda, it kā viņa solotu pa mākoņiem.

Pusdienas šķita velkamies stundām ilgi. Runātāji bubināja bezgalīgi. Robina zināja, ka nespētu atcerēties nevienu vārdu. Rojam garšoja vīns, viņai arī. Robina prātoja, vai viņam patika sudoku mīklas, vai interesēja šahs. Īsās sarunas satraukta, viņa pat nespēja ēst. Blakus sēdošā sieviete, pavisām pazīstama advokāta sieva, mēģināja uzturēt sarunu, bet drīz atmeta šo mēģinājumu. Robinas prātu nodarbināja īsā saruna ar Roju. Viņa turpināja domāt par visu to, ko būtu varējusi pasacīt...

Robina devās projām no pusdienām, cik ātri vien varēja, un izsteidzās ārā. Joprojām bija gaišs, un, steigoties uz automašīnu stāvlaukumu, viņa paņēma mobilo tālruni un kontaktu sarakstā atrada Libijas numuru.

– Sveika, kā iet? – Libija nebija no tiem, kam patīk runāt

pa tālruni. Arī Robina ar pļāpāšanu neaizrāvās, bet abas runājās biežāk, kopš viņa bija pierakstījusies sporta zālē.

– Es ierunājos par to, ka tu meklē darbu, – Robina sacīja.

– Patiešām? – Draudzenes balss izklausījās cerīga.

Robinai nebija ne jausmas, vai no tā kaut kas iznāks. – Es runāju ar tiesnesi Bolingeru.

– Esmu dzirdējusi par viņu, – Libija sacīja.

Draudzenes priecīgais satraukums lika Libijai justies vairāk nekā mazliet vainīgai. – Vai tu pazīsti tiesnesi Bolingeru?

– Jā... domāju, ka pazīstu. – Libija vilcinājās, šķita, ka viņa skaita divi plus divi. – Kā tu viņu zini?

– Tiesā... mūsu tiesas zālēm ir kopīgs vestibils.

– Tu nodarbojies ar krimināllietām.

Tā bija fakta konstatācija, nevis jautājums.

– Vai vēlies, lai atsaucu savu lūgumu? – Robina iedzēla. Tagad viņa nožēloja, ka kaut ko pastāstījusi Libijai. Tā bija kļūda, bet viņa nespēja sevi apturēt. Patiesībā viņa bija gribējusi pateikt Libijai, ka beidzot ir runājusi ar vīrieti, par kuru slepenībā sapņojusi visus šos mēnešus.

– Tu aizgāji uz ziedojumu vākšanas pasākumu?

Robina to bija no rīta pieminējusi sporta zālē. Libija bija šķitusi pārsteigta, ka viņa nolēmusi piedalīties. Tāpat kā Robina Libija parasti pa pastu nosūtīja ziedojumu, un ar to arī pietika.

– Es tur biju, – Robina nomurmināja, vēlēdamās, kaut nebūtu atvērusi muti.

– Kā gāja?

– Kā jau gaidīju. Cālis un saldēti zirnīši pusdienās, garas runas, pamatīgs spiediens veikt ziedojumus.

– Mani pārsteidz, ka tu aizgāji.

Robina laida šo piezīmi gar ausīm, jo negribēja atklāt īsto pasākuma apmeklēšanas iemeslu.

Sekoja neveikla pauze, un Robina gatavojās sarunu beigt, kad ierunājās Libija.

– Vai drīkstu tev ko jautāt? – Draudzenes balss kļuva krietni zemāka, it kā viņu kaut kas uztrauktu.

– Atkarībā no tā, ko. – Ja Libija gribēja pratināt par Roju, šis temats neies cauri. Nevienš nezināja, cik ļoti tiesnesis valdzināja Robinu. Nevienam tas nebija jāzina. Tā bija tikai viņas darišana.

– Atceries, es tev sūtīju īsziņu par Filipu... Dakteri Stounu... kurš aicināja mani dzert kafiju?

– Skaistulis, – viņa jokoja.

– Nu, iemesls nebija tāds, kādu es biju iedomājusies.

– Ak tā? – Robina nezināja sarunas iznākumu un bija jutusi ziņkārību, bet domāja, ka Libija pati visu izstāstīs, kad būs tam gatava. Libija tikpat rūpīgi sargāja savu privāto dzīvi kā Robina pati.

– Viņš... gribēja man pastāstīt, ka viena no dzijas veikala meitenēm ir stāvoklī un to slēpj.

– Vai tiešām?

– Tiešām... Vai nu Lidijas meita, vai viņas draudzene.

Robinai uz mirkli apklusā. – Viņas taču ir bērni. – Viņa tās atcerējās redzējusi un domāja: ir jauki redzēt, ka divas mazas

pusaudzes mācās adīt.

– Viņām ir trīspadsmit, – Libija sacīja.

Trīspadsmit? Nu, tas bija maz, bet nebūtu pirmā reize, kad viņa uzzina par kādu tik jaunu meiteni, kas ir stāvoklī. – Viņš nekonkretizēja, kura meitene? – Robina vaicāja.

Libija nopūtās. – Nē, viņu izsauca no kafetērijas kāda steidzama gadījuma dēļ. Viņam šķita, ka man vajadzētu zināt, bet es nezinu. Man ļoti patīk Lidija, bet es nezinu, vai man būtu kaut kas jāsaka.

– Vai tu gribētu, lai kāds tevi informē, ja tā būtu tava meita? – Draudzene vilcinājās.

– Es uzdevu sev šo pašu jautājumu un nolēmu, ka laikam gribētu gan. Izskatījās, ka viņam ir mazliet neērti par to runāt. Esmu pārliecināta, ka tas viņu nomocīja, citādi viņš to nebūtu pieminējis.

– Tad tāda arī ir atbilde, – Robina viņai sacīja. – Ja dakteris Stouns jutās spiests par to runāt, viņš to darīja, jo raizējās par pusaudzi.

Pēc brīža Libija piekrita. – Viņš uztraucās, ka meitene nesaņem pienācīgu medicīnisku aprūpi. Padomājusi par to, es sāku prātot, vai viņa vispār zina, ka ir stāvoklī.

– Tev varētu būt taisnība, – Robina piekrita un tad piebilda: – Tev jāparunā ar Lidiju.

Draudzene skaļi nopūtās. – Zinu... bet tā taču nav mana darīšana. Situācija ir neērta, jo īpaši tāpēc, ka es taču nezinu, kuru meiteni viņš domāja.

– Un ja padomā, ka meitenei ir tikai trīspadsmit gadu...

Robina centās atminēties, kāda viņa pati bija tajā vecumā – klusa un kautrīga, atturīga un čakla skolniece... Būtībā īsta nūģe. Ja abas dzijas veikala meitenes bija līdzīgas viņai tolaik, viņām nebūtu nekādas apjausmas par to, kas notiek ar ķermeni.

Pirms dažām nedēļām Robina bija tiesā, kurā apsūdzēta bija arī kāda vienpadsmit gadus veca grūtniece. Meiteni un viņas pusbrāli tiesāja par narkotiku tirdzniecību. Vienpadsmitgadīgā meitene liecināja pret savu pusbrāli, apgalvojot, ka viņš ir bērna tēvs un viņa tikusi izvarota. Pusbrālis apgalvoja, ka meitene to “gribējusi” un piedāvājusi savu ķermeni apmaiņā pret narkotikām. Atkarīga no kreka, stāvoklī un tikai vienpadsmit gadus veca. Ar tik kritiskām situācijām Robinai kā apsūdzības juristei bija jāsaskaras katru dienu. Kāds brīnums, ka viņai bija izveidojusies ciniska attieksme pret dzīvi? No tā nebija iespējams izvairīties, ja strādāja pie tādām lietām kā viņa.

– Nezinu, vai esmu īstais cilvēks, lai to uzņemtos, – Libija nomurmināja.

Robina, iegrimusi pati savās domās, bija zaudējusi sarunas pavedienu.

– Ja ne tu, kurš tad? – viņa vaicāja un strauji pārgāja pie nākamā jautājuma. – Cik labi tu pazīsti Lidiju?

– Ne pārāk... Domāju, ka nedaudz, – Libija sevi pārlaboja.

– Es to varētu izdarīt, bet gandrīz nemaz nepazīstu Lidiju, – Robina piedāvājās. – Es eju uz dzijas veikalu vienīgi tad, kad mammai jānopērk dzija. Un puse no tām reizēm, manuprāt,

ir iemesla meklēšana.

– Iemesla meklēšana? – Libija pārjautāja.

– Jā, mana māte domā: ja es pietiekami bieži iegriezīšos dzijas veikālā, man iepatiksies adīt. Vari man ticēt, esmu pret to imūna. Tev un manai mātei tas der, bet es nepieskartos adāmadatām pat tad, ja no tā būtu atkarīga mana dzīvība.

Robinas māte nesen bija apprecējusies ar savu skolas laika mīlu un pārcēlusies uz Floridu. Acīmredzot saulainajā štatā labi dzijas veikali bija reta parādība. Varbūt tas bija veids, kā Ruta uzturēja kontaktus ar meitu.

Robina zināja, ka uztvērusi māti kā pašu par sevi saprotamu. Tikai pēc tam, kad Ruta pārcēlās, Robina bija sapratusi, cik ļoti viņai bija patīcis atrasties mātes tuvumā.

Ziemassvētkus viņa bija pavadījusi briesmīgi. Vienīgais tuvumā dzīvojošais radnieks bija divreiz šķīries brālis. Grants bija uzaicinājis viņu pusdienās sava dēla mājās, bet viņa šo ielūgumu nebija pieņēmusi.

Robina pārāk vēlu atskārta, ka māte ir viņas drošais enkurs. Libija savu māti bija zaudējusi jau pusaudzes vecumā. No koledžas gadu sarunām Robina zināja, ka pēc mātes nāves Libija jutās zaudējusi pamatu zem kājām, apmaldījusies emocionālu vētru plosītā jūrā. Drošībā viņa bija, tikai iegrimusi kādā grāmatā vai klausīdamās mūziku. Abas nodarbes palīdzēja paglābties no sāpēm par mātes zaudējumu un sajūtas, ka esi bārene.

Neilgi pēc drūmās Ziemassvētku dienas Robina bija sākusi nopietni domāt par savu nākotni. Viņa negribēja atkal palikt

viena. Tāpat kā Libija Robina ilgojās pēc saknēm: vīra, bērniem, mērķa.

– Ceru, ka nelieku tev mesties uz ambrazūras, – Robina sacīja. Viņa neapskauda draudzeni par šādu uzdevumu. – Bet acīmredzami tev būs Lidijai jāizstāsta par visu šo lietu.

– Domāju, tev taisnība, – Libija nomurmināja, bet izklausījās, ka viņa būtu gatava darīt gandrīz jebko, lai izvairītos no šīs sarunas.

Robina sasniedza savu automašīnu un palika stāvam pie tās, apsverot, kā Libijai labāk runāt ar dzijas veikala īpašnieci. Ja viņa būtu tā, kurai jārunā ar Lidiju, kā viņa rīkotos? No prāta neizgāja vienpadsmitgadīgās meitenes situācija. Ja trīspadsmit gadus veca pusaudze bija stāvoklī, jautājums nebija saistīts tikai ar veselību. Svarīgi bija arī tas, vai bērna tēvs ir pilngadīgs. Tā varēja būt izvarošana. Nevarēja izslēgt nepieciešamību izvirzīt apsūdzību. Tikpat lielā mērā kā ētiska problēma tas varēja būt juridisks jautājums.

– Es gatavojos tikt līdz šīs lietas saknei. Ja kāds ir izmantojis šo meiteni... viņai vajadzīga palīdzība, – Libija sacīja.

– Arī es par to iedomājos, – Robina nočukstēja.

– Varu iedomāties, – Libija nomurmināja. – Ak, Robina, kas gan notiek ar mūsu pasauli?

9. nodaļa

Libija ilgi un rūpīgi domāja, kā labāk runāt ar Lidiju Gecu. Ja Filips būtu ieradies sporta zālē nākamajā rītā, tas būtu palīdzējis. Bet viņa nebija, tāpēc nebija iespējas uzdot vēl kādu jautājumu. Robina mudināja Libiju iegriezties dzijas veikalā, cik drīz vien iespējams, un aprunāties ar Lidiju. Draudzenei jau viegli runāt. Viņai nevajadzēs skatīties acīs sievietei, kuru viņa tik tikko pazina, un atklāt, iespējams, satriecošas ziņas.

Visu pārdomājot, Libiju pārņēma arvien lielākas šausmas. Viņa soļoja šurpu turpu pa dzīvojamo istabu, skatoties pulkstenī ik pēc piecām minūtēm, līdz pulksten desmitiem, kad atvērās veikals “Labā dzija”.

Viņa atstāja dzīvokli kādu brīdi pirms desmitiem un nolēma iet kājām, cerot, ka izkustēšanās iedvesmos veiksmīgākam sarunas sākumam. Viņai bija jāatrod pareizie vārdi – ja tādi vispār eksistēja. – Lidij, tava trīspadsmitgadīgā meita varētu būt stāvoklī. – Kā gan lai pasaka kaut ko tādu?

Vēlēdamās novilcināt sarunu, Libija iegriezās ziedu veikalā “Zuzannas dārzs” un bez mērķa to izstaigāja. Ziedu smarža garastāvokli neuzlaboja, kā viņa bija cerējusi. Viņa pieķēra sevi domājam par ziediem, kurus tuvinieki un draugi bija atsūtījuši uz mātes bērēm. Pušķu bija tik daudz, ka daļu tēvs atdeva citiem. Libija izgāja no ziedu veikala, neko nenopirkusi.

Ieejot dzijas veikalā, ieskanējās zvaniņš virs durvīm. Lidijas

sejā atmirdzēja viesmīlīgs smaids. Viņa bija tik jauks, laipns cilvēks, un Libija baidījās, ka jaunumi Lidiiju satrieks.

– Libij, jauki tevi redzēt. Vai ir kāda problēma ar bērnu sedziņu, ko tu adi?

– Nē... nē. – Viņa pavērās apkārt. Lidiija bija viena. Viņas māsa Mārgarita bija vai nu pie viņu mātes, vai ieradīsies vēlāk kāda cita iemesla dēļ.

– Cerēju, ka mēs varētu aprunāties, – Libija sacīja, izvairīdamās skatīties acīs. Balss skanēja klusu un par spīti visām pūlēm ļoti nedroši.

– Protams, Libij. – Draudzene aizveda viņu veikala dziļumā un automātiski ielēja katrai pa tasei kafijas.

– Melnu, pareizi?

– Pareizi. – Ak, cik ļoti viņai pietrūka saldā krējuma un cukura, bet atteikšanās no tiem bija daļa no plāna, kā nomest desmit liekās mārciņas.

Lidiija pasniedza viņai krūzi, un abas apsēdās pie galda. – Pat nezinu, kā lai iesāk, – Libija sacīja, lūkodamās savā kafijā. – Es par to nerunātu, ja runa nebūtu par veselību un arī juridiska lieta, un, nu...

– Veselības un juridiska lieta? – Lidiija pārjautāja. Tagad viņa arī izskatījās satraukta.

– Manuprāt, būs labāk, ja sākšu no sākuma, – Libija piedāvāja. Viņa centās domāt par labāko veidu, kā taktiski skart galveno tēmu, bet nekas nenāca prātā. Vienīgais veids, viņa nolēma, ir būt tik tiešai, cik vien iespējams.

– Jā, lūdzu, sāc no sākuma. – Lidija turēja kafijas krūzi abās rokās, it kā viņai vajadzētu pieturēties pie kaut kā stabila. – Atceries, kad es devos uz Sietlas slimnīcu kopā ar Keisiju un Avu pirms aptuveni pusotras nedēļas?

– Protams. Jūs aiznesāt cepurītes priekšlaikus dzimušajiem mazuliem.

– Pareizi. Tur mēs liftā satikām dakteri Stounu.

– Ak jā. – Lidija nedaudz atplauka. – Glītais dakteris Stouns bija atstājis lielu iespaidu uz meitenēm.

– Viņš mani pazina, jo mēs trenējamies vienā un tajā pašā sporta zālē.

– Tā meitenes stāstīja.

Acīmredzot Libija bija pateikusi vairāk, nekā pati aptvēra.

– Nesen viņš lūdza iespēju aprunāties ar mani... privāti.

Lidija zinoši pasmaidīja. – Patiešām?

– Nedomā kaut ko tādu. Varu droši teikt, ka es personiski dakteri Stounu neinteresēju ne mazākajā mērā.

– Ai, Libij, vai tu jūties vīlusies?

– Nē, nepavisam ne. – Viņa pašūpoja galvu, nevēlēdamās novērsties no galvenās tēmas. – Lieta tāda, ka viņš uzskatīja šo sarunu par svarīgu, jo... – Iečirkstējās zvaniņš virs durvīm, norādot, ka Lidijai ir pircēja. Libija iekšēji novaidējās un piespieda sevi atlaisties krēslā. Viņas ķermenis bija sasprindzis kā karotājai, dodoties cīņā. Visas sajūtas bija saasinātas; dzīslās ātri un spēcīgi pulsēja adrenalīns.

Kamēr Lidija apkalpoja pircēju, ieradās Mārgarita. Libija

jau bija pieradusi pie viņas strupajām manierēm un zināja, ka nevajag apvainoties. Viņa nojauta, ka zem raupjās ārienes slēpjas maiga dvēsele. Libija tāpat zināja, ka Mārgarita itin visā kaismīgi aizstāv māsu, un vēlējās, kaut varētu turpināt sarunu ar Lidiju divatā. Mārgaritai nepatiktu, ja viņa uztrauktu Lidiju.

– Sveika, Libij, – Mārgarita sacīja, noliekot somu mazajā birojā. Viņa atgriezās ar kafijas krūzi.

Lidija beidza apkalpot pircēju, un gandrīz uzreiz veikalā ienāca vēl kāds. Šaubīdamās Libija pārdomāja, vai nebūtu labāk ierasties citreiz. Tad viņa nolēma: tagad vai nekad – citādi viņa zaudētu drosmi.

Šķiet, Lidija jutās tāpat, jo lūdza māsu palīdzēt nākamajai pircējai. – Mums ar Libiju ir neliela saruna. Vai tu varētu mani aizvietot? – viņa vaicāja.

– Protams. – Mārgarita nolika kafiju sāņus un devās uz veikala priekšējo daļu.

– Labi, – Lidija sacīja, atkal ieņemot savu vietu. – Ko tu gatavojies sacīt?

Libija dziļi ievilka elpu un uz mirkli aizvēra acis. – Dakteris Stouns gribēja runāt ar mani pēc tam, kad bijis redzējis meitenes liftā, un viņš ir pārliecināts, ka viena no viņām ir stāvoklī.

– Kas? – Lidijas šokētā balss skaļi pārskanēja visu veikalu.

Mārgarita sastinga pusceļā, tāpat arī sieviete, kuru viņa apkalpoja. – Vai jums tur viss kārtībā? – Mārgarita jautāja.

– Viss ir labi, – Lidija nomurmināja. Viņas acis cieši skatījās Libijā. – Tas ir joks, vai ne?

Libija papurināja galvu. Nelabums vēderā atgriezās. – Es gribētu, lai tā būtu.

– Vai... vai tā ir Keisija?

– Nezinu, vai tā ir viņa vai Ava. – Libija labprāt būtu ieplaukājusi Filipu, ka viņš nebija izteicies skaidrāk. Dakteris bija pieņēmis, ka viņa atcerēsies meiteni, kura stāvēja viņam pa labi, vai arī tas bija viņai labajā pusē? Intuīcija teica priekšā, ka tā ir Ava, vienkārši pēc veida, kā viņa izturējās, bet viņa nevarēja būt droša. Viņa gandrīz pateica to skaļi, bet pārdomāja.

Viņa vienkārši nezināja.

Lidija bija nobālējusi. Viņa atbīdīja mīkstos, brūnos matus no pieres un atstāja roku tai piespiestu. – Breds kādu vakaru pieķēra Keisiju, kad viņa mēģināja slepeni izlavīties no mājas... Tā nebija pirmā reize. Mēs nezinām, kurp viņa dodas, un viņa mums nesaka.

Libijas vēders sažņaudzās milzu mezglā. Varbūt viņai nebija taisnība. – Kā ar Avu?

– Viņa ir jauka meitene, bet, cik esmu redzējusi viņas vecmammu, nu, teiksim tā, viņas dzīves apstākļi nav ideāli. Tā varētu būt viņa.

– Dakteris Stouns sacīja, ka Keisija vai Ava varētu pat nezināt par grūtniecību.

– Kā viņš var to zināt? Patiesībā tas ir tikai minējums, pareizi? – Lidija šķita pieķeramies iespējai, ka tā nav patiesība, bet viena liela kļūda.

Viņas šoks un neticība atspoguļoja Libijas pašas reakciju, kad

Bijai bija vēršies pie viņas. Noteikti tās bija tikai aizdomas, pārspīlētas bažas vai pārpratums. Abas meitenes bija tik mazas un naivas. Stāvoklī? Trīspadsmit gadu vecumā? Tas viņu šokēja un sadusmoja. Tomēr Libija nespēja ignorēt to, ko zināja, nevarēja izlikties, ka viņš maldītos. Viņš bija ārsts, nevis viņa.

– Neesmu pilnīgi pārliecināta, kā viņš to var zināt. Dakteris Stouns to neteica, bet viņš bija pietiekami noraizējies, lai vērstos pie manis. Man gribētos, lai es spētu to sīkāk izskaidrot... Filips... Mēs ar dakteri Stounu runājam tikai dažas minūtes, pirms viņu izsauca ārkārtas situācijas dēļ. Kopš tā laika neesmu viņu redzējusi un neesmu varējusi izjautāt.

Varbūt būtu bijis labāk uzgaidīt, bet visa šī lieta tik ļoti nomāca prātu, ka Libija nespēja to ignorēt vēl ilgāk. Kopš tikšanās ar Filipu viņa naktīs slikti gulēja.

Lidijai sāka trīcēt rokas. Ja Libija viņu pazītu labāk, viņa būtu pasniegusies pāri galdam un satvērusi Lidijas roku. Viņa gribēja to mierināt, dāvāt Lidijai pārliecību, ka viss būs labi, bet viņai pašai tās trūka.

– Kāpēc viņš to atklāja tev? – Lidija vaicāja.

– Dakteris domāja, ka viņa ir mana meita.

– Ak tā.

Zvaniņš iečirkstējās, pircējai atstājot veikalu. Pēc dažām sekundēm viņām pievienojās Mārgarita.

– Kas te notiek? – viņa pieprasīja paskaidrojumu. Libija ļāva atbildēt Lidijai.

Lidija ar nekustīgu seju palūkojās augšup uz māsu un sākumā

neteica ne vārda. – Man tas jāpārdomā... Man jāparunā ar Bredu.

Mārgarita samiegusi acis, nopētīja Libiju. Pēc dažiem neveikliem mirkļiem viņa atkal atstāja abas divatā.

– Mēs ar vīru vēlējāties adoptēt mazuli, – Lidija čukstēja. – Mums bija brīnišķīga sociālā darbiniece, un tad kādu vakaru viņa piezvanīja. Tā bija ārkārtas situācija, un viņa meklēja vietu, kur maza meitene varētu palikt tikai dažas nakts.

Libija pamāja. Viņa atminējās Keisijas stāstu par adoptēšanu.

– Mēs Keisiju iemīlējām. Breds, Kodijs un es nolēmām padarīt viņu par daļu no mūsu ģimenes. – Viņa apklusā un izskatījās tā, it kā tūlīt varētu sabrukt un izplūst asarās.

Libija gribēja kaut ko sacīt vai darīt, bet viņai nebija ne jausmas, kas tas varētu būt.

– Dienā, kad stāvējām tiesneša priekšā, lai pabeigtu adopcijas procesu, Keisija bija tik laimīga un satraukta, ka pieskrēja un apskāva tiesnesi. – Asara noritēja no viņas acs kaktiņa un lejup pa Lidijas seju. – Bet Keisija ieradās kopā ar savu pagātni...

Libija varēja tikai mēģināt to iztēloties.

– Pēdējie seši mēneši nav bijusi viegli, pusaudža vecums un visi tie hormoni, kas sāk traktot... Keisijai sākās mēnešreizes. – Lidija saknieba lūpas un piespieda pie tām pirkstus. Viņas plakstiņi aizvērās. Viņa dziļi ieelpoja un šķita aizturam elpu. Pār seju noripoja asaras.

– Lidij? – Libija jutās bezpalīdzīga. Viņa darītu visu iespējamo, lai padarītu notiekošo par neesošu. Viņa nekādā

ziņā negribētu ievainot jauniegūtās draudzenes jūtas vai radīt problēmas viņas ģimenei.

Lidija norīja kaklā sakāpušo kamolu un nočukstēja: – Es... es nezinu, vai Keisijai pagājušajā mēnesī bija mēnešreizes.

Libijas vēders sažņaudzās. – Viens no iemesliem, kāpēc es nolēmu kaut ko teikt, ir tāpēc, ka ir arī juridiskā puse.

Lidija stīvi viņā noskatījās. – Ko tu ar to domā?

– Ja... ja Keisija ir stāvoklī, jums nāksies noskaidrot, kurš ir tēvs. Ja viņš ir vecāks par astoņpadsmit gadiem, pēc likuma tā ir izvarošana. Būs jāierosina krimināllieta. Vai Keisijai ir puisis?

Lidija palocīja galvu. – Jā, ir.

– Cik vecs viņš ir?

– Es... nezinu. Domāju, viņi ir aptuveni viena vecuma.

Viņš ir vidusskolas jaunākajā klasē; viņi ir klasesbiedri.

– Trīspadsmit? – Libija nezināja, vai trīspadsmit gadus vecam zēnam var būt bērns – šādos jautājumos viņa bija pilnīgi nepieredzējusi.

– Bērni, kuri rada bērnus... – Lidija nočukstēja.

– Ko tu domā darīt? – Tā nebija viņas darīšana, Libija atskārta. Ja šajā sarežģītajā situācijā būtu nonākusi viņa pati, viņa nezinātu, kā rīkoties.

– Es... nezinu... Man jāaprunājas ar vīru.

Dzīvesbiedrs, kāds, ar kuru dalīties uzliktajos pārbaudījumos, kāds, ar kuru kopā raudāt un smieties. Libija no tā visa bija atteikusies, un kā vārdā? No otras puses, Džo un Libiju laulības pēdējos sešus mēnešus saistīja tikai nesaprašanās. Viņa

visu dienu un bieži arī pēc darbdienas beigām smagi strādāja un, atgriezusies mājās, bija nogurusi. Džo labprātāk nodevās saviesīgai dzīvei nekā viņa. Nācis no lielas ģimenes, viņš bija pieradis, ka apkārt ir cilvēki. Tad vēl bija jautājums par bērniem. Viņai nekad nebija tam pieticis laika. Tomēr viņa joprojām šad un tad domāja par Džo. Viņa no sirds cerēja, ka bijušais vīrs ir laimīgs, un priecājās, ka viņš veiksmīgi veido savu dzīvi.

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, [купив полную легальную версию](#) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.